

DOSSIER CENTRAL: Sortir de l'armari durant el franquisme

L'ENTREVISTA: Conversa amb l'escriptora Sònia Moll

ACTUALITAT: 20 anys de FIRE, La Mostra de cinema del Casal Lambda

OPINIÓ: La Dependència Emocional

La Seguridad es lo Primero

✓ Alta calidad

✓ Amplia gama

✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

SUMARI

Editor: Casal Lambda
 Coordinador: Jordi Trilla
 Equip de Redacció: Jordi Cirach, Albert Ferrarons, Armand de Fluvià, Abel Lacruz, Emiliano Martínez, Jordi Nicolás, Josep Maria Pascual, Toni Ponce, Carme Porta, Josep Pujol, Josep Anton Rodríguez, Silvia Rodríguez, Alex Romero, Ricard Salom, Carles Suay, Jordi Trilla, Alexis Vallbona, Enric Vilà.
 Col·laboradors: Antoine Leonetti, Mar Sevillano, Xavier Juclà, Bob Pop i Josep Maria Sarri
 Publicitat: revista@lambdaweb.org Telèfon: 93 319 55 50
 Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez,
 Il·lustració Portada: Daniel Esteve
 Dibuxant: Ignasi Blanch
 Il·lustracions Premis conte Lambda: Silvia Rodríguez
 Persones i entitats col·laboradores: ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Llibreria Antinous, APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Llibreria Còmplices, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Romea, Servei de Suport del Casal Lambda, Ferran Pereda i Anna Nadal (Pereda Impresor), Fundació Enllaç, Servei d'Informació del Casal Lambda.
 Disseny: The Pink Partner. <http://www.thepinkpartner.com>
 Maquetació: Anna Nadal (Pereda Impresor)

Impressió: Pereda Impresor. <http://www.peredaimpresor.es>
 Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LAMBDA és una publicació del Casal Lambda.
LAMBDA és la revista degana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.
LAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.
LAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

LAMBDA 81
 Any XXXVI. Segona època.

C. Verdguer i Callís, 10. 08003-Barcelona.
 Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35
 Contacte: revista@lambdaweb.org
 Web: www.lambdaweb.org
 Facebook: <https://www.facebook.com/pages/CASAL-LAMBDA/16960001128?ref=hl>
 Twitter: @CasalLambda

lambda

<DOSSIER CENTRAL:
 SORTIR DE L'ARMARI DURANT
 EL FRANQUISME 5

ACTUALITAT:
 20 ANYS DE FIRE, LA MOSTRA DE
 CINEMA DEL CASAL LAMBDA 10

PREMIS LAMBDA 2014:
 FOTOGRAFIA, CONTE I
 POESIA 24, 39, 41

ENTREVISTA:
 HÉCTOR, UN NOI TRANS 26

REPORTATGE:
 CRISTIANS LGTB A TALLIN 28

> EDITORIAL 3 – OPINIÓ: La dependència emocional 22 – ENTREVISTA: Sònia Moll 18 – Plomes Veïnes 32 – Novetats editorials 34 – Anem al teatre 36 – Columna tv 38 – Actualitat Lambda 46 – El personatge 48 <

Associacions

BARCELONA

Casal Lambda
Verdaguer 1 Callis, 10. 08003-Barcelona
Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Tardor, Aeneas (suport@lambdaweb.org), Persones Sordes (sords@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).
Comissions: jurídica, psicològica, educativa.
Serveis: Informació, Acolliment, Suport Lambda, Aeneas Lambda, Juridic, Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat.
Publicacions: Agenda (agenda@lambdaweb.org), revista *Lambda* (revista@lambdaweb.org), web (webmaster@lambdaweb.org)
Mostra Lambda de Cinema. Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i Catalunya (mostra@lambdaweb.org). Festigallesbià. Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 www.lambdaweb.org // info@lambdaweb.org

Casal Lambda – Bages
Escodines, 20. Local UNESCO. 08241 – Manresa Tel.: 93 875 05 32 bages@lambdaweb.org

Casal Lambda – Maresme
Casal de Cultura de Sant Andreu de Llavaneres maresme@lambdaweb.org

Acathi (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)
C/ Finlàndia, 45 - Barcelona Tel. 93.298.00.29 http://www.acathi.org

AEmics - Espai per a les Llibertats Sexuals
Juan de Garay, 116-118. 08027 - Barcelona Tel.: 932 562 959 http://aemics.fem-xarxa.net // aemics@fem-xarxa.net

AMPGIL – Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes
Verdaguer i Callis, 10. 08003 – Barcelona Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 www.ampgil.org // ampgil@ampgil.org

AMPGIL – Vilafranca del Penedès
L'Escorxador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès

Associació Arco Iris
Casanova, 64. baixos. 08011–Barcelona Tel.: 650 51 50 27 avalo-atento45@hotmail.com

ATC LIBERTAD - Transsexualitat
Valeri Serra, 23 Bax. 08011 – Barcelona. Tel.: 93 422 98 45 Gran Via 3-5 Esc. C, 6è 2a 08908 - L'Hospitalet de Llobregat http://es.geocities.com/atclibertad ginaseim@yahoo.com // atclibertad@yahoo.es

Barcedona
Pati Llimona. Regomir, 3. 08002 – Barcelona www.barcedona.org // info@barcedona.org

CGB – Col·lectiu Gai de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011 – Barcelona Tel. Línia rosa: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46 Revista InfoGai www.colectiugai.org // cgb@colectiugai.org

CGLC – Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya
Violant d'Hongria, 156. baixos. – Barcelona Grups: Grup d'Àmics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaispositius@gaispositius.org), Grup Cristià (acgil@cogailes.org), Grup Jove (info@grupjove.org), Stop Sida (stopsida@stopsida.org), INCLOU: Gais i Lesbianes en l'Educació (info@inclou.org), ACORD – Assessorament, Counselling, Orientació i Recursos per a Dones lesbianes (www.cogailes.org) Tel.: 93 298 00 29. Informació 900–Rosa: 900 601 601 www.cogailes.org // cogailes@cogailes.org

CTC – Col·lectiu Transsexuals de Catalunya
Apartat de Correus 32081 – Barcelona Tel.: 616 846 548/932782168

FLG – Associació de Famílies Lesbianes i Gais
Verdaguer i Callis, 10. 08003 – Barcelona Mòbil: 645 31 88 60 famileslg@famileslg.org // www.famileslg.org

FAGC – Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Verdi, 88. 08012–Barcelona Tel.: 93 217 26 69 www.fagc.org // fagc@pangea.org

Gais Cristians/es de Catalunya
Apartat de correus 854. 08080–Barcelona Tel.: 93 329 63 15 / 93 398 16 84 Butllei Exode

Gais i Lesbianes de Cornellà
Casa Popular Can Fairrell – Vicenç Llivina, s/n – Cornellà de Llobregat Tel.: 93 377 07 05

Apdo. Correos 362 – 08940 de Cornellà de Llobregat

Gays y Lesbianas asociados de Mataró y Maresme
Apdo de Correos 1034 – 08300 de Mataró Tel. 630 392 601 – 649 649 237

GLF – Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona
Casp, 38, pral. 08010–Barcelona Tel.: 93 412 71 61 www.lesbifem.org // info@lesbifem.org

GTMB – Grup de Transsexuals Masculins de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011–Barcelona Tel.: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46 www.transmasculins.org // mahftm@yahoo.com

JALG – Joves per l'Alliberament Lesbià i Gai
Despatx R-122 – Edifici d'Estudiants UAB (Plaça Cívica) 08193–Cerdanyola del Vallès. Tel.: 93 581 25 59 http://tau.uab.es/associacions/jalg // jalg@obs-ce.uab.es

Panteres Grogues
C. Francoll, 50. 08006–Barcelona Tel.: 93 209 54 90 www.panteresgrogues.org administracio@panteresgrogues.org

Gaylespol. Associació de Gais i lesbianes Polícies
Webpolicial- el portal dels serveis de protecció i seguretat Passatge Ricard Zamora, 4-8. 08017 Barcelona Tel.: 629 660 969 www.gaylespol.org // administracio@gaylespol.org

Red de Amazonas
Tel.: 93 215 63 36 Apartat de Correus 5394. 08080–Barcelona

Xarxagay. L'espai professional GLBT
www.xarxagay.org // jaume@xarxagay.org

AGL Badalona – Associació de Gais i Lesbianes de Badalona
Francesc Macià, 104. 08912–Badalona Tel.: 93 460 23 78 agl@badalona.lamalla.net

L'Hospitalet de Llobregat
Gais i Lesbianes de L'Hospitalet de Llobregat C/ Levante nº 17 Bxs. 08905 Telf: 690094058 E-mail: glhosp@hotmail.com

IAHVA – Joves per l'Alliberament Homosexual a

Vilafranca
L'Escorxador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès www.jahva.tk // jahvaa@hotmail.com

Oficina de Servei a la Joventut
www.barcelonesjove.net

AJUT MALALTIES

Actua – Associació de persones que viuen amb VIH Gomis, 38. baixos. 08023 – Barcelona Tel.: 93 418 50 00 Fax: 93 418 89 74 www.actua.org.es // consulta04@actua.org.es

ACASC – Associació Ciutadana Anti-SIDA
Junta de Comerç, 23. baixos. 08001–Barcelona Tel.: 93 317 05 05 Fax: 93 301 41 82 www.lanzadera.com/acasc // acasc@bcn.servicim.es

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya

Av. Drassanes, 19-21, baixos. 08001 –Barcelona Tel.: 93 441 29 97 De 8 a 19 hores. Anàlisi gruita viH Girona: CAP Güell 972 21 13 28 Tarragona: Cap Tarragonès, tel.: 977 92 00 08

Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)
Dr. B. Clotet Crta. Canyet, s/n 08916 – Badalona Tel. 93 465 12 00. Fax: 93 497 88 43

Projecte dels Noms
C. Comte Borrell, 164-166. 08015 –Barcelona Tel.: 93 318 20 56. Fax: 93 317 82 06 Grups: ATOS, Joves Positius, Projecte dels Noms. www.hispanosida.com // info@hispanosida.com

SidaStudi
Bisbe Laguarda, 4. 08001–Barcelona Tel.: 93 268 14 84 Fax: 93 268 23 18 www.sidastudi.org // sidastudi@sidastudi.org

Sida: Sanitat Respon – Departament de Sanitat i Seguretat Social.
Tel.: 902 111 444 Sida: telèfon d'informació de la sida: 900 212 222

Stop Sida
C/Finlàndia, 45- 08014–Barcelona Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89 www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

GIRONA

FAGC – Girona
C. Nou, 8. Esc. Esquerra, 3r 4a. 17080 – Girona Apartat de correus 681. 17080–Girona Tel.: i Fax: 972 22 03 17

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya. CAP Güell C. Mossèn Joan Pons s/n, 2a planta 8a porta. 17007 –Girona Tel.: 972 21 07 08

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn
Artur Mor, 1. 25003 –Lleida Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores) http://www.espaieagle.org

TARRAGONA

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.
Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200–Reus

Apartat de Correus 569. 43200–Reus www.h2o.org // info@h2o.org
L'Armari Associació Juvenil lgbt de les Terres de l'Ebre
C. Lepant, 10. 43870–Amposta. Tarragona Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85 www.gaiebre.org // _armari.ebre@hotmail.com

Tarragona entén
C/ Pons d'Icart, s/n (Hotel d'Entitats de Tarragona) 6ª Planta del Parking “La Pedrera”, Despatx 15 43004 Tarragona Tel. 977 252 432. 977 252 432 Fax : 977 213 098

FAGC Tarragona
Apdo. de Correos 1117 43080 Tarragona http://www.pangea.org/org/fagc

ANDORRA

Som com som
C. L'aigueta, 10. Ent. 1a. AD 500–Andorra la Vella Tel.: +376 322 579 somcomsom@gmail.com

PAÍS VALENCIÀ ALACANT

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant
Apartat de correus 1088. 03080–Alacant

La Lluna–Col·lectiu Lambda Alacant
C/ Teatre 8, 2a, 03001–Alacant Apartat de Correus 1088. 03080–Alacant Tel.: 965 20 97 69

CASTELLÓ

La Lluna – Col·lectiu de Lesbianes
C/ Herrero 25, 1a (casa de la dona), Castelló Apartat de correus 436, 12080–Castelló Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

Col·lectiu Triangle
Apartat de correus 234. 12560–Benicàssim (Castelló)

ARCOIRIS
Associació LGTB de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, 5D. 12006 Castelló. arcoiris@felgtb.org /arco.iris.cs@hotmail.com

VALÈNCIA

AVACOS – Associació Valenciana contra la sida
C/ Centelles, 51 B. 46006–València · Tel.: 96 334 20 27 avacos@infonegocio.com

Horario: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.

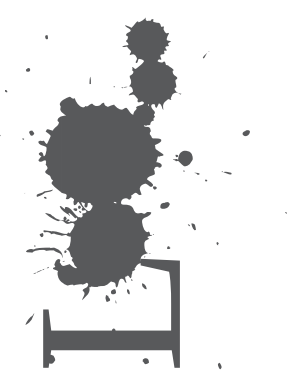
Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.
C. Sant Dionís, 8-1. 46003–València Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38 www.lambdavalencia@org // info@lambdavalencia.org

Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià
C. Músic Peydró 6, 1r (casa de la dona). 46001–València

Herakles Safo Asamblea para la Libertad Sexual
C. Los Centelles, 29, 10a. 46006–València- Tel. Fax: 96 334 03 28

FAGC – València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Apartat de Correus 12263. 46080–València

Fundación Triángulo – Comunitat Valenciana
Comedias, 17 1r F. 46003–València Tel. Fax: 656 696 161 www.fundaciontriangulo.es // valencia@fundaciontriangulo.es

20 anys de la Mostra del Casal

Per ser precisos, el 23 d’octubre pròxim es compliran exactament 20 anys de la Mostra de Cinema del Casal Lambda. Som davant del vintè aniversari del certamen sobre cinema LGTBI degà a l’Estat Espanyol. Aquesta Mostra, ara coneguda per FIRE, naixia el 1995 amb el convenciment i compromís que la cultura és un vehicle necessari i immillorable per contribuir a la normalització real de l’homosexualitat. Una aposta que continua més vigent que mai.

Estem d’aniversari i, com molt bé diu Josep Anton Rodríguez al llibre que recull els primers 10 anys de la Mostra, “un aniversari és el triomf de la vida... el triomf de les persones sobre l’inflexible pas del temps”, per tant celebrem-ho!! Festegem i desitgem llarga vida al FIRE!

És de justícia recordar qui en el passat ha capitanejat la Mostra. El primer director, Xavier-Daniel, i també Jaume Gil, que va prendre les regnes en un moment difícil. La Mostra de cinema ha tingut llums i ombres, però en la perspectiva que només el temps dóna estem convençuts que FIRE és actualment referent entre el col·lectiu LGTBI, entre els sectors professionals, els mitjans de comunicació i les administracions públiques, tant a Catalunya com en el conjunt de l’Estat.

Dues dècades donen per a molt. De la il·lusió inicial, del risc de desaparèixer fins arribar a la majoria d’edat, la Mostra ha anat evolucionant, adaptant-se als temps, canviant dates, reinventant-se any rere any. Hem estat capaços de crear una oferta cultural original, innovadora i sobretot, FIRE és una proposta capaç d’interessar un públic creixent.

En gran mesura és la qualitat de la programació de la Mostra. I això a què es deu? Per al Casal Lambda, dos són els factors claus. El primer, l’equip artístic i tècnic, dirigit per Joako Ezpelta i Antoine Leonnetti, que mimen cada edició. La seva professionalitat, l’expertesa i la seva trajectòria s’han fet sentir en els darrers anys, fet que es trasllada en un creixement d’espectadors, una major complicitat dels mitjans de comunicació, i més atenció –tot i que encara insuficient– de l’administració. El segon gran factor és la legió de voluntaris i voluntàries que inverteixen el seu temps i treball en la Mostra. Al voluntariat del Casal especialment, el nostre més sincer agraïment.

Si fixem la mirada cap al futur, és segur que el FIRE és necessari, com ho és la cultura en la nostra vida, com ho és la lluita pel reconeixement i ple respecte al col·lectiu LGTBI. No obstant, i aquesta és la reflexió final, un futur per al FIRE requereix públic que hi cregui i finançament, un finançament que ha de venir del propi esforç del Casal Lambda com també d’una clara i ferma voluntat de les administracions públiques.

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda

SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

Nom i cognoms: _____
 Adreça o apartat de correus: _____
 Codi Postal: Localitat: _____
 Data de naixement: Adreça electrònica: _____

☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**
☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1.-☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)
 2.-☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l’associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meva.
☐ no vull associar-m’hi, però m’agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.
☐ no vull associar-m’hi, però m’agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació

Entitat	Oficina	Cl.	Numero de compte

 Banc o caixa: _____
 Adreça: _____
 Codi Postal: Localitat: _____ Telèfon:
 La domiciliació es fa a nom d’*Ajut Pedagògic* _____
 Signatura _____

Data: _____
 - Casal Lambda. C. Verdaguer i Callis, 10. 08003 - Barcelona · Tel.: 93 319 55 50 · Fax: 93 310 30 35 · info@lambdaweb.org -

GAIS I LESBIANES DURANT EL FRANQUISME:

Relats de vida d'homes i dones homosexuals

El procés personal al qual ens veiem forçades les persones LGBTI, per tal d'assumir-nos tal com som, comporta sofriment. Un sofriment que té les seves arrels en dues institucions bàsiques d'allò que els sociòlegs anomenen procés de socialització, la família i l'escola. Es allí on aprenem a ser persones, aprenem el que és aprovat, acceptat, valorat i el que és prohibit, dolent, malaltís. Encara que avui en dia totes dues institucions, tant la família com l'escola, continuen sent homofòbiques, el context institucional, polític i social ha canviat, afortunadament per a nosaltres. Els gais i les lesbianes que van ser educats i criats durant la postguerra, i que van passar tota la joventut en el règim franquista, ho van tenir molt més difícil que nosaltres, van patir un procés d'autoacceptació profundament marcat per una societat on nacionalcatolisme dictava les normes a seguir. L'homofòbia de l'estat es feia evident a través de la *Ley de Vagos y Maleantes* aprovada l'any 1954, segons la qual els homosexuals eren delinqüents, o la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social*, que substituïa l'anterior i es basava

Festa a Sitges durant els anys seixanta

Reivindicació d'Amnistia en els anys de la Transició

Manifestacions contra la Llei de Perillositat, quan, mort Franco, continuava vigent

en el supòsit que l'homosexualitat era una malaltia, amb la legitimació de la OMS (Organització Mundial de la Salut, que no va ser fins l'any 1990 quan deixà de considerar l'homosexualitat com una patologia). A l'homofòbia social li donava suport l'Església, que tenia un paper central en l'adoctrinament de les famílies i de les escoles, on aquestes mateixes famílies lliuraven les seves criatures. Amb un entorn sociocultural com aquest, no es d'estranyar que moltes de les persones homosexuals van estar i han estat ocultes, *armaritzades*, no sols socialment, sinó també a nivell personal, negant-se elles mateixes el que eren, el que són. Però moltes altres, amb tots els entrebancs que existien, es van acceptar i van intentar tenir relacions sexuals, relacionar-se amb altres persones amb la mateixa orientació, estimar...en definitiva, viure o sobreviure sent el que eren.

Durant l'any 2006 el Casal Lambda va tenir la iniciativa i l'encert de recollir a través de set entrevistes individuals, cinc a homes homosexuals i dues a dones lesbianes, part de la vida d'aquestes persones. Es a través d'aquestes entrevistes que s'està elaborant un llibre de relats, per tal de mostrar a través de la veu d'aquests protagonistes anònims com van viure el fet de ser homosexuals, com vivien el ser diferents, què va passar amb les seves famílies d'origen, si van o no poder tenir relacions, estimar i conviure amb altres...

Les paraules homosexual, gai, lesbiana, ara estan dotades d'un significat més o menys neutre o si més no, no pejoratiu (encara que darrers estudis mostren com a les escoles molts infants fan servir la paraula gai o lesbiana a mode d'insult, amb substitució de les clàssiques maricó, marica, lesbiana o bollera), acceptades tant per la comunitat LGTBI com per la societat en general. En aquests relats de vida es veu com aquestes paraules no es feien servir per la pròpia comunitat, com les lesbianes, per tal d'iden-

tificar-ne d'altres i identificar-se a elles mateixes, feien servir la paraula "asunto"; o com la que fins no fa gaire els homes homosexuals, per saber si algú era com ells es preguntava si "entén" o per identificar un lloc homosexual es preguntava si era "d'ambient". Parlar "d'un amic" o "una amiga", tal com fan alguns d'aquest protagonistes, inclús en el moment en què expliquen la seva vida a l'entrevistador per tal de descriure la seva parella sentimental, ens mostra fins a quin punt la ocultació de les seves emocions, de la seva estimació, de la seva pròpia condició era i és viscuda. Fins i tot en el moment en què ho expliquen, quan ja han passat força anys i la situació ha canviat, però les experiències passades marquen el present. Veure com es revisita des de l'avui el passat és una bona mostra de com, en el curs de la vida, el que es viu en un moment, el que se sent i la manera com ens ho expliquen a nosaltres mateixos/es, té conseqüències que es van arrossegant, que són una motxilla que es porta amb més o menys lleugeresa.

De les cinc històries de vida dels homes homosexuals, dos van ser assetjats sexualment per part de capellans. El més sorprenent és la manera com ho expliquen, sense cap tipus de dramatisme, ni tan sols dolor en el record, suposo, perquè ho han sabut situar, acceptar i superar. Avui en dia, molts d'aquest casos afortunadament surten a la llum pública. Aquests testimonis ens mostren com han estat d'indensos tants infants en mans d'una Església que era nomenada pel règim com la formadora oficial dels valors i la responsable de vigilar i controlar comportaments i pràctiques, amb una obsessió quasi malaltissa sobre la sexualitat. Dels relats de les lesbianes, una va ésser violada i la seva pròpia família li va demanar que no ho expliqués, que allò no havia passat, perquè en aquells anys es culpabilitzava la víctima.

Malgrat això, no totes les històries ni les vides d'aquestes persones han

estat un calvari. La joventut, l'empenta, la força i el valor, per tal de viure i estimar els altres, sobresurten en un món on la clandestinitat i les dobles vides eren la quotidianitat. En els seus relats hi ha emoció, divertiment i també estima. Ells i elles són el nostre passat, comprendre i sentir com van viure la seva homosexualitat, com van poder sortir endavant, ens ajuda a entendre bona part del que nosaltres som. Les seves històries són un mirall, un mirall vell, boirós, on veiem el nostre reflex. Encara que d'una altra manera, en un altre context, amb un entorn més amable, bona part de les seves experiències, sobretot dels seus sentiments, ens són familiars, ens hi identifiquem. Conèixer el nostre passat ens és una tasca indefugible per poder viure amb llibertat i dignitat el nostre present. Per ells, elles i sobretot per nosaltres mateixos no hem d'oblidar ni ocultar la seva història, la nostra història.

Paco Gallardo, al costat del seu amic Domingo Rosat

Extractes de capítols del llibre:

Dona lesbiana (79 anys el 2006)

Te decía que aquí también hemos pasado lo nuestro, pero no te vayas a pensar que todo fueron penas, que tampoco fue eso, porque aquella chica de Almería que conocí nada más llegar, la del hogar infantil, tenía una amiga que era enfermera y algunos domingos salíamos juntas de fiesta y gracias a ella descubrí un nuevo mundo. La enfermera se codeaba con una artista que ya está muerta a la que llamaban *La Pitusilla*. Había venido de Portugal y llegó a ser muy famosa en aquellos años. Cantaba canciones de esa época, como *La Chaparrita*, *De Santurce a Bilbao...* Tenía unos cuarenta años cuando yo la conocí y resulta que era *asunto...* lesbiana, como decíamos entonces. Como *La Pitusilla* y la enfermera eran amigas, yo empecé a conocer ese ambiente y vi todo eso, y cómo se quería la gente, el cariño que había, cómo se cuidaban entre ellas... Al principio estaba toda intrigada y extrañada, porque para mí era todo un mundo nuevo, nunca había oído hablar de ese “asunto” que yo vi aquí en Barcelona ¡es que ni me lo podía imaginar!

Home gai (76 anys el 2006)

Recuerdo un día que iba a entrar en el cine y vi a un hombre muy, muy guapo. Yo me giré para mirarlo y él me dijo con voz de hombretón y acento vasco: «Pasa adentro conmigo». Y yo entré, ¡vamos que si entré! Para dejarle las cosas claras, le dije: «Ser el que pone el culo no me hace gracia», pero él me contestó que como yo le gustaba, que no me preocupara, que eso no iba a ser un problema. Y en verdad que no lo fue. Con este hombre sí que tuve algunas aventuras, o una aventura muy larga se podría decir.

Home gai (80 anys el 2006)

Yo tenía entre once y doce años. Un día que yo vigilaba las velas, se me presentó en la sacristía un cura contratado para decir misa y empecé a tocarme. Yo, espantado -era la primera vez-, no sabía qué hacer. Pero en la sacristía podía entrar cualquiera, así que me subió detrás del altar mayor, donde estaba el Santísimo -allí había unas puertecillas que se cerraban-, y me metió mano e hizo lo que le dio la gana conmigo. No quiero entrar en detalles.

 casal lambda

FIRE!!

20a Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià

**Del 2 al 12 de juliol de 2015
Institut Francès. Barcelona**

www.mostrafire.com

20

Fight fire with FIRE!!

El meu millor FIRE!!

Ja són 20 anys de festival! Primer amb la Mostra Lambda i, des de fa ja vuit anys, amb el nom de Mostra FIRE!!... Joako i jo vam arribar aquell any 2008 a la direcció del festival amb molta il·lusió i, tot i que ens agradaria avui poder fer un festival encara molt més gran (ah, les subvencions; ah, els patrocinadors...), estem feliços d'haver pogut apropar tantes bones pel·lícules al públic barceloní en general, i a la seva comunitat LGBT en particular... Vet aquí, doncs, el meu best-of personal de llargs i docus, any rere any!

2008

Brother to Brother, de Rodney Evans (EUA, 2004)

La pel·lícula que va donar el nom al nostre festival! Hi descobrim el món complex d'un grup d'intel·lectuals negres i homosexuals dels anys 20 a Nova York, precursors de l'anomenat *Harlem Renaissance*, els quals van escriure les seves obres més reivindicatives a una revista anomenada... FIRE!!

The Times of Harvey Milk, de Robert Epstein (EUA, 1984)

La dramàtica història de la primera persona obertament gai triada per a un càrrec polític als EUA. Un emotiu documental que relata des de la triomfal campanya política de Harvey Milk, fins al seu brutal assassinat perpetrat per un altre dels regidors de San Francisco.

2009

Ander, de Roberto Castón (Espanya, 2009)

La primera pel·lícula de temàtica homosexual rodada en euskera, sobre la història d'una conflictiva relació homosexual en l'àmbit rural dels nostres temps. És també el retrat costumista i brutal que fa d'una família humil, dels seus costums, els seus secrets i la seva comunicació.

Improvvisamente l'inverno scorso, de Gustav Hofer i Luca Ragazzi (Itàlia, 2008)

Un document sobre la realitat social i política de la Itàlia del segle XXI, on una llei com la legalització de les parelles de fet, ja superada a la majoria dels països de la Unió Europea, ha mostrat la veritable cara del poder a Itàlia: el Vaticà i els sectors més conservadors de la societat, que han convertit aquest dret en un atac frontal a la moral i la família.

2010

J'ai tué ma mère, de Xavier Dolan (Canadà, 2009)

L'opera prima del ja famós jove director canadenc! En aquesta pel·lícula és autor del guió, director i actor. Amb 20 anys va causar sensació en el cinema internacional amb tres premis a la Quinzena de Joves Realitzadors de Cannes, dels quatre dedicats a llargmetratges.

Outrage, de Kirby Dick (EUA, 2009)

La hipòcrita història de molts polítics que romanen en l'armari però que activament fan campanya contra els drets del col·lectiu LGBT. El documental mostra audaçment les vides ocultes d'alguns dels més influents legisladors nord-americans, amb detalls del mal que estan causant a milions de ciutadans.

2011

Les Amours imaginaires, de Xavier Dolan (Canadà, 2010)

La segona pel·lícula del Dolan... Un triangle d'amor i desig incomplet, un duel obsessiu i insà ple de comportaments ambigus i destructius amb l'objectiu de conquerir l'objecte del seu desig.

L'amour fou, de Pierre Thoretton (França, 2010)

Una mirada extraordinària sobre la força creativa d'Yves Saint-Laurent i la seva extrema fragilitat, amb els testimonis irrepetibles de les muses del genial creador: Loulou de la Falaise, Betty Catroux o Catherine Deneuve, el "talismanà" de YSL... Imprescindible, per veure millor avui *Saint-Laurent*, de Bertrand Bonello.

2012

Spork, de J.B. Ghuman Jr. (EUA, 2010)

La història d'una adolescent friqui i marginal, estudiant maldestra de secundària, perduda entre la seva identitat de gènere i l'estupidesa general que l'envolta a l'escola. Una comèdia colorista i tendra, esbojarrada però profunda, amb una banda sonora de luxe i una estètica visual que la fan imprescindible.

Florent, Queen of the Meat Market, de David Sigal (EUA, 2010),

El 1985, en François Morellet va muntar a una vella cafeteria del Meat Packing District novaiorquès el restaurant Florent, que va tancar el 2008. Durant aquells anys van desfil·lar pel Florent, obert les 24 hores del dia entre magatzems de carn i prostitutes transsexuals, tot els famosos de la ciutat, des de Calvin Klein fins a Sarah Jessica Parker, passant per Julianne Moore o Cyndi Lauper.

2013

Joven & Alocada, de Marialy Rivas (Xile, 2012)

La Daniela té 17 anys i viu en una família immersa en el fanatisme religiós d'una secta evangelista. Aconsegueix escapar de la realitat creant un fotolog on conta sense pèls a la llengua les seves fantasies i experiències sexuals i la bogeria de la vida familiar.

Les invisibles, de Sébastien Lifshitz (França, 2012)

11 homes i dones francesos de més de 70 anys: tots, a la seva manera, van decidir viure obertament la seva homosexualitat quan la societat, en la seva joventut, rebutjava plenament la seva manera de viure. Unes històries unides per l'extraordinària fotografia de Sébastien Lifshitz.

2014

Five Dances, d'Alan Brown (EUA, 2013)

L'emocional viatge del Chip, un ballarí de 18 anys amb un talent excepcional que es trasllada al SoHo de Nova York per buscar sort. Una pel·lícula arriscada en l'àmbit narratiu i formal que ens introdueix de manera inusitada en l'univers emocional de la dansa contemporània.

A Liar's Autobiography, de Bill Jones, Jeff Simpson i Ben Timlett (Regne Unit, 2012)

Graham Chapman, un dels sis membres de Monty Python, va ser una de les primeres personalitats públiques en sortir de l'armari al Regne Unit, l'any 1967. La pel·lícula és un hilarant *collage* produït per 14 estudis d'animació diferents, amb imatges d'arxiu i les veus dels seus companys.

I per al 2015, us recomanem...

Lilting, Hong Khaou (Regne Unit, 2014)

Lilting és la pel·lícula més destacada d'aquesta edició del FIRE!!, una obra sensible, exemplar, que trenca els estereotips del gènere gai per parlar de l'homosexualitat des

de la família i la memòria, i de com es poden superar des de l'amor les barreres culturals, morals i generacionals i curar-se. Explica la història d'una mare cambodjana que viu en una residència d'avis a Londres, desolada per la sobtada mort del seu fill. El seu dolor i la presència d'un estrany li mostrarà el camí que tots dos han de recórrer per trobar-se i redimir-se mútuament.

Out in the Line-Up, de Ian Thomson (Austràlia, 2014)

Després de 20 anys de silenci, l'ex campió de surf David Wakefield està llest per parlar i revelar un secret que canviarà tota la seva vida: és gai. En el mateix moment i a l'altre costat del planeta, Thomas Castets està creant la primera comunitat online per surfistes homosexuals. Els dos es troben i Thomas anima David a afrontar la seva por al rebuig. David surt de l'armari en el famós festival Mardi Gras de Sydney, rebent una atenció mediàtica inesperada. Malgrat les reaccions contrastades dels seus amics i familiars, David està decidit a entendre per què l'homosexualitat és un tema tan tabú en el món del surf i, per esbrinar-ho, emprèn amb Thomas un viatge al voltant del món.

Xavier Juclà - Periodista

Parlar del FIRE !! és fer-ho d'un esdeveniment que ja és tot un referent en el circuit de festivals de temàtica gai al nostre país, testimoni dels avenços en temes legals i en visibilitat que ha tingut aquesta ciutat al llarg d'aquestes dues dècades de bon cinema i millor programació.

Una perfecta manera de posar-se al dia del cinema LGTBI que passa pels més importants festivals, des de la Berlinale a Sant Sebastià, passant per Cannes, tot el que un bon aficionat al cinema i activista ha de veure i gaudir aquesta al FIRE !!!

Pocs festivals et permeten la possibilitat que un director presenti la seva nova pel·lícula i després anar-te'n de copes a ballar en una sala on el mateix és el Dj de la sessió, cas de Yann Gonzalez l'any passat. Aquestes són les coses que marquen la diferència entre el FIRE !! i altres propostes a la ciutat. La Barcelona canalla de Nazario i d'Ocaña posades al dia.

Gràcies per aquests 20 anys nois, especialment a Joako, Antoine i el Casal Lambda i a tot l'equip, des voluntaris a la resta. Llarga vida al FIRE !!!

Bob Pop - Periodista

Un festival de cinema en una ciutat és sempre una nova ciutat. Un festival com el FIRE!, durant els últims 20 estius barcelonins, ha significat també un nou estiu barceloní. Una nova forma d'entendre els que vam ser i qui som. El FIRE! és molt més que una exquisida mostra de pel·lícules seleccionades amb magnífic criteri: és la història, al llarg de dues dècades, dels nostres estius. Del nostre orgull documentat. ¿Cal més? Sí, molts més estius així. Que duri.

Josep Maria Sarri - Periodista

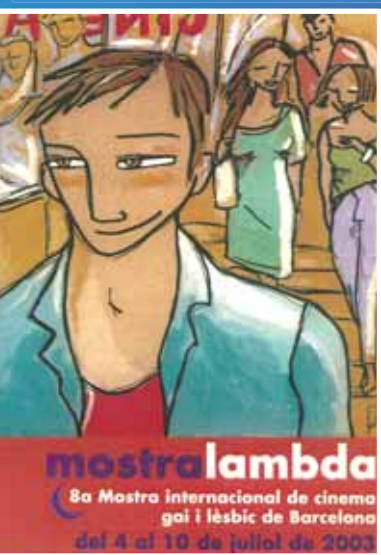
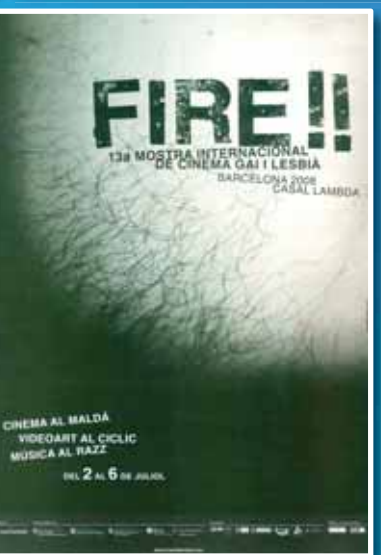
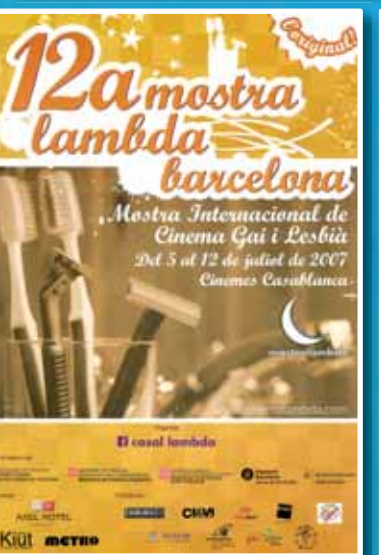
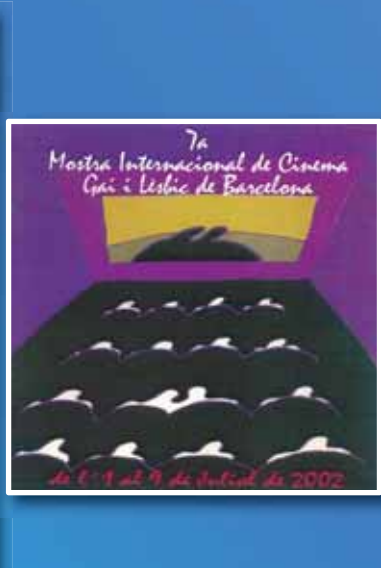
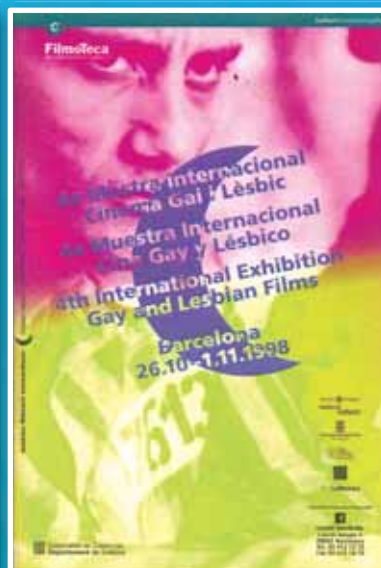
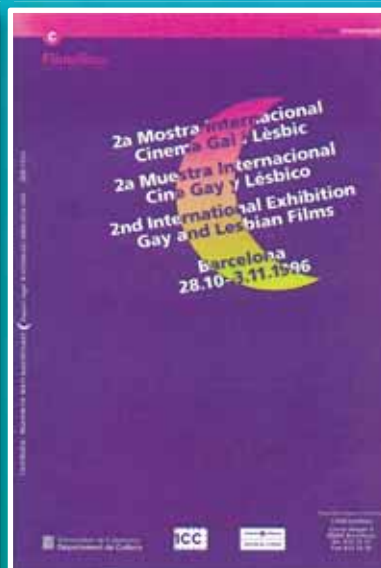
20 anys de lluita

El calendari gai barceloní no seria el mateix sense la Mostra de Cinema del Casal Lambda. Amb 20 anys d'història, el Fire!! és un clàssic de la vida cultural de la ciutat, un festival imprescindible que cada any ens permet veure bon cinema i descobrir desenes de noms interessants. Des dels seus inicis, la Mostra ha tingut un fort caràcter reivindicatiu. A casa nostra, ara les coses són molt diferents en comparació a dues dècades enrere. Però encara hi ha massa llocs on ser gai o lesbiana és perillós i pot arribar a implicar la mort. El Fire!! és un bon lloc per reflexionar-hi i adonar-se que encara queda molta feina per fer.

20

CARTELS 20 ANYS

Entrevista a Miguel Missé i Pol Galofre

coordinadors del col·lectiu Cultura Trans i col·laboradors de la secció Pantalla Trans de la Mostra FIRE!!

Podeu parlar-nos una mica de Cultura Trans? Quin és el seu objectiu i quines activitats s'organitzen aquest any?

Cultura Trans és un projecte que neix l'any 2011 amb l'objectiu de visualitzar i difondre nous discursos sobre la qüestió trans. La promoció de nous referents és fonamental per modificar l'imaginari col·lectiu sobre el trans, és per això que treballem sobre missatges constructius que permetin les generacions trans futures pensar-se des d'un lloc més positiu. El projecte es basa en tres línies de treball, concretament: la difusió de nous discursos a través de jornades i debats, la projecció de pel·lícules innovadores sobre la qüestió trans i la promoció d'artistes trans locals i internacionals amb projectes escènics entorn del trans. A més, una premissa important per al nostre treball és portar el projecte de Cultura Trans a espais diferents fora del marc LGTB.

Quina és la vostra percepció de la realitat dels transsexuals avui en dia al nostre país?

La situació de les persones trans s'ha modificat molt en relativament poc temps i podríem dir que hi ha una bretxa generacional dins de la comunitat trans. En primer lloc, la realitat de les persones trans que van fer la seva transició en els anys 1960 i 1970 difereix molt de la situació de les persones que transiten ara. Malgrat això, aquestes dues realitats conviuen en el mateix moment històric i tenen algunes necessitats diferents. Des dels anys 1980 han anat proliferant els programes mèdics d'atenció a les persones trans i la legislació per modificar el nom (el 2007 a Espanya). No obstant això, el discurs institucional així com moltes de les intervencions sobre aquest col·lectiu segueixen parint d'una mirada patologitzant: cal un diagnòstic d'un trastorn mental per modificar el cos i canviar-se el nom en bona part de l'Estat espanyol. En segon lloc, l'accés a la informació segueix essent un dels principals obstacles entre les persones trans. Encara que Internet ho ha modificat completament, segueixen faltant referents, espais i discursos que parlin del trans des d'una perspectiva d'apoderament. En tercer lloc, una part important del col·lectiu trans segueix trobant-se en una situació d'exclusió social, vivint violència en l'espai públic, discriminació laboral, violència en el context educatiu, etc. I dins d'aquesta comunitat hi ha perfils especialment vulnerables: la gent gran amb una fràgil xarxa social, les persones migrants, les persones amb diversitats funcionals ja siguin físiques o psíquiques, els menors, etc.

Creieu que la nova realitat trans masculina està ben reflectida en el cinema d'avui? Hi ha exemples de pel·lícules que la tractin bé? Alguna nacional?

La transsexualitat masculina (dones que transiten a homes) és un fenomen bastant recent (emergeix a la fi dels anys 1980 a l'Estat espanyol). Per tant hi ha menys referents que de dones transsexuals, i això es fa molt visible en el cinema. La veritat és que fins fa alguns anys pràcticament tots els referents audiovisuals del trans situaven aquesta realitat en contextos de forta marginalitat social, presentant personatges histriònics o completament victimitzats. En els últims anys hem presenciat l'emergència de diverses pel·lícules, sobretot de gènere documental, que han presentant nois trans amb relats vitals més complexos i alhora amb més apoderament. Si hem de dir títols concrets podríem començar parlant de *Boys don't cry*, una pel·lícula independent nord-americana

Fotograma de la pel·lícula *Regretters* de Marcus Lindén (2010)

na de l'any 1999 que relata la història real de Brandon, un noi trans assassinat. La pel·lícula és un dels primers llargmetratges amb un noi trans com a protagonista, i malgrat algunes lectures crítiques que podríem desenvolupar ara, en el seu moment fou una empena important per a la visibilitat de la transsexualitat masculina. Més recentment destaquen documentals com *El test de la vida real* de Florencia P. Marano i *Fake Orgasm* de Jo Sol, ambdues de producció nacional, i *Romeos* de Sabine Bernardi, *Boy I am* de Sam Fender i *Jullie Hollar* i *Tomboy* de Céline Sciamma, com pel·lícules estrangeres molt recomanables.

Aquesta col·laboració de Cultura Trans amb el FIRE!! en el cicle Pantalla Trans, creieu que és una bona eina de visibilitat i comunicació?

Sens dubte! En primer lloc pensem que les persones trans necessitem un cinema on reflectir-nos, si més no perquè per una vegada els personatges de les pel·lícules tinguin alguna cosa a veure amb la nostra vida. Conèixer diferents formes de viure el trans és profundament enriquidor perquè permet construir un imaginari de possibilitats sobre les quals projectar-se. En segon lloc creiem que és urgent la difusió de referents i discursos trans dins de la comunitat de gais, lesbianes i bisexuals. Actualment, i encara que pogués semblar el contrari, hi ha un important desconeixement de la transsexualitat i el transgenerisme en l'àmbit LGTB. El cicle és una forma de fer un treball de pedagogia intern. En tercer lloc, pensem que el projecte del FIRE!! té una voluntat de sortir fora dels entorns LGTB i anar a parlar de diversitat sexual i de gènere en diferents contextos. A Cultura Trans compartim aquesta estratègia i pensem que és fonamental sortir dels nostres cercles i portar aquests debats a altres llocs, bàsicament perquè la diversitat és a tot arreu.

Cultura Trans organitza cada any el TransArtCabaret... En què consisteix aquest espectacle, com sorgeix la idea i quins artistes hi han passat?

El TransArtCabaret és un projecte que té a veure amb un moment concret de Cultura Trans. Per l'equip del projecte han passat persones estreta-

ment vinculades a les arts escèniques que van llançar la proposta de pensar el trans des de l'art i generar espais perquè les persones trans que desenvolupen treballs en l'àmbit musical, teatral, de circ, literari, de la dansa, etc., puguin compartir els seus projectes. Es tracta de treure el trans dels nostres cercles i portar-lo als barris, a altres espais i en altres formats des dels quals arribar a persones diferents. De manera que vam començar a organitzar cabarets on diferents persones trans presentaven números escènics, així com algunes persones que, tot i no ser trans, tenien treballs artístics vinculats amb el tema. Per a això hem comptat amb el suport dels Diables de Sant Andreu, que a més de cedir-nos el seu espai ens han ajudat molt a poder desenvolupar el projecte. La idea ha tingut molt bona acollida i finalment, en l'última edició del FIRE!! ens vam proposar realitzar un TransArtCabaret en el marc de la Mostra, en un escenari més gran i convidant artistes trans internacionals. Comptàvem amb la col·laboració de l'Ateneu Popular 9 Barris i de l'equip del FIRE!! Va ser un èxit. Amb el temps, el que moltes persones ens diuen és que a vegades la visibilitat trans és molt més efectiva a través d'un cabaret que a través d'una conferència. Per això seguim treballant en noves edicions i amb la voluntat de seguir portant aquest projecte a contextos que no estan necessàriament familiaritzats amb la qüestió trans.

Parleu-nos d'alguna pel·lícula que al vostre entendre reflecteixi bé la realitat trans dels nostres dies...

Primer de tot cal dir que les pel·lícules que ens semblen recomanables estan en circuits molt alternatius i independents i que generalment no arriben a Espanya ni estan subtitulades al castellà. Part del projecte de Cultura Trans, i específicament la nostra col·laboració amb el FIRE!!, és acostar-les al públic d'aquí. Si algú, llegint aquesta entrevista, està buscant recomanacions entre el cinema més comercial, només tenim males notícies. Segueix essent molt difícil trobar personatges trans que siguin referents positius en el cinema comercial. Aquesta situació canvia si posem la mirada en la nova onada de sèries nord-americanes on apareixen alguns personatges trans molt interessants, com són «Glee», «Orange is the New Black» i «Hit and Miss», entre d'altres. Si pensem en el cinema independent, nosaltres recomanàriem (no tant perquè retratin la realitat trans sinó perquè plantegen línies de fuga cap a nous paradigmes): *Regretters* de Marcus Lindén, *Romeos* de Sabine Bernardi, *Facing Mirrors* de Negar Azarbajani o *Prodigal Sons* de Kimberly Reed, entre altres.

Sònia Moll

Escric a partir del que sóc, del que visc, del que somio, del que desitjo

La teva poesia es pot etiquetar com a poesia lèsbica?

Les relacions afectives, l'amor i el desig no són els temes més habituals de la meua poesia. Però quan els tracto, parlo de desig i amor a dones i entre dones, tant si ho faig explícit com si no.

Parlar de l'amor entre dones i fer-lo visible és una necessitat o una forma de militància?

Per a mi, totes dues coses. És una necessitat perquè l'amor i el desig, en la forma que sigui, necessiten espai per ser i per créixer, i l'amor entre dones, fins no fa gaire, no havia tingut aquest espai. Parlar d'una experiència és donar-li existència, ordenar-la, aprofundir-hi, entendre-la, recrear-la per poder-hi tornar... en definitiva, parlar del que vivim és fer lloc a la vivència. I si no la diem, si no la mostrem, si no en parlem, acabem per no pensar-la, i si no la pensem, no existeix. Parlar de l'amor entre dones, doncs, és una necessitat, i al mateix temps és una forma de militància, perquè la societat heteropatriarcal s'ha esforçat a amagar totes les formes de relació afectives i sexuals que s'escapessin de la norma. I les relacions d'amor i desig entre dones encara més, ja que el desig mateix de la dona ha estat negat i invisibilitzat durant segles, i encara avui: en la publicitat, el cinema i els mitjans, el desig i el plaer de la dona continuen representant-se majoritàriament com a elements enfocats al desig i al plaer de l'home.

La Sònia Moll Gamboa va néixer l'abril del 1974, és filòloga, poeta i professora de català. Ha publicat dos llibres de poemes, Non si male nunc (2008) i I Déu en algun lloc (2014), i un de relats, que són prosa poètica, Creixen malgrat tot les tulipes (2013), amb els que va guanyar el Premi de Narrativa curta 25 d'Abril de Vila de Benissa. També és una de les impulsores del projecte "I visqueren felices", juntament amb Heura Marçal, Mercè Nebot i Sílvia Merino.

Com ens és negada i invisibilitzada la felicitat, oi?

Invisibilitzada i, per tant, negada. Una altra manera de negar la felicitat en les relacions entre lesbianes és representar-les com a històries desgraciades, turmentoses, difícils, fracassades... i no mostrar mai l'altra cara de la moneda, com si no existís ni pogués existir. Per això vam voler impulsar el projecte "I visqueren felices" (IVF), per crear el que no trobàvem en la literatura lesbica: referents positius de les relacions entre dones lesbianes.

Com dius, ets una de les promotores del projecte IVF (“I visqueren felices”), com va sorgir la idea del projecte?

La idea va ser d'una amiga, la Mercè Nebot, que va compartir amb l'Heura Marçal, amb la Sílvia Merino i amb mi la seva inquietud respecte de la falta de referents positius en la literatura lèsbica. "Jo sóc lesbiana a pesar de tot el que se suposa que m'havia de passar", diu ella. Ens va motivar la idea d'engrescar dones, lesbianes i trans perquè escriguessin històries de lesbianes amb final feliç i en català. Preteníem contribuir a crear, amb aquests relats, un simbòlic diferent, no dramàtic, que inclogués també la felicitat, és a dir, els moments bonics, les estones compartides, les ganes d'engegar projectes col·lectius, la tendresa, la complicitat, la sororitat...

Al teu bloc “La vida té vida pròpia” parles molt de tu, mostrant molt clara la teva orientació sexual, tot i així parles d’una rebotiga, és el teu armari?

La rebotiga no és un armari. És la cambra pròpia. L'espai en què sóc i em dic sense condicionants, sense censures i sense interlocutors. L'espai que reservo per a mi. És la intimitat que comparteixo únicament amb les persones que jo escullo. La diferència entre un armari i una rebotiga està, crec, en les raons que porten a mantenir oculta una part de l'experiència vital de cadascú. L'armari és una negació del que vivim que està motivada per una sèrie de condicionants que vénen de fora: l'amenaça, el rebuig o la possibilitat de rebre una agressió, per exemple; la rebotiga, en canvi, és un espai que s'escull lliurement (i que, per tant, no està condicionat per la por) i que serveix de recés, de trobada necessària amb una mateixa, de reflexió i d'expressió,

d'ordre dins del caos o de desordre si a fora tot és massa estricte. És el mirall necessari, el diàleg intern, l'espai íntim amb una mateixa.

Has escrit diversos llibres ja, gairebé tots de poesia, però Creixen malgrat tot les tulipes és una obra de narrativa breu amb la qual vas guanyar un premi.

Creixen malgrat tot les tulipes és de fet un recull de proses poètiques en forma de dietari sense dates que permet resseguir el fil cronològic d'un fragment de vida de la protagonista. He treballat poc la narració pròpiament dita (el relat i la novel·la, vull dir), perquè no m'hi sento còmoda i perquè trobo més difícil acostar-me al misteri de la vida, de la mort, del desig, des de la prosa que des de la poesia. És un tema meu, esclar. Hi ha mestres de la narrativa que se'n surten. Però jo ho trobo molt difícil. Aquest llibre em va permetre explorar nous camins de creació poètica en prosa, que van originar, en alguns casos, el germen de molts dels poemes del llibre següent, *I Déu en algun lloc*.

La teva creació literària és experiència? És vida viscuda? És ficció? O és vida d'altres?

Escric a partir del que sóc, del que visc, del que somio, del que desitjo, del que imagino, del que em fa pànic. Escric amb elements de la pròpia experiència, perquè és la manera, també, de trobar la meua pròpia veu literària i no parlar amb l'eco d'altres. Però no faig una crònica de la meua vida, perquè això no interessaria a ningú. Intento trobar allò que és universal a partir de l'experiència vital. I entenc per experiència vital el meu ser dona en aquest món, en les circumstàncies concretes que m'han configurat com a persona: la vivència del desarrelament, l'espiritualitat transmesa des de la llibertat i l'amor, la religió contraposant-hi dogmes i culpes, la ciutat que m'ha vist néixer i la llengua que m'ha acollit i m'ha volgut, l'acceptació i la vivència del desig... A partir d'aquestes circumstàncies concretes, m'aboco, com tothom, als misteris que ens interpel·len com a éssers humans: l'amor, la mort, el desig... I els dic des del que sóc, que és l'única manera honesta, crec, de fer-ho.

ENTRADA LLIURE A DISCOTEQUES

BONS DESCOMPTES A LLIBRERIES,
ÓPTIQUES, RESTAURANTS I IMPREMTES

VIATJAR MOLT MÉS BARAT

SERVEIS AL BENESTAR I LA SALUT

REBAIXES A SEXSHOPS I SAUNES

I MOLTS MÉS AVANTATGES

FES-TE SOCI!

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda

SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

Nom i cognoms: _____

Adreça o apartat de correus: _____

Codi Postal: Localitat: _____

Data de naixement: Adreça electrònica: _____

☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**

☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1.- ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)
 2.- ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l'associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meua.
☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.
☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació

Entitat	Oficina	C.C.	Número de compte

Banc o caixa: _____

Adreça: _____

Codi Postal: Localitat: _____ Telèfon:

La domiciliació es fa a nom d'*Ajut Pedagògic*

Signatura

Data: _____

- Casal Lambda. C. Verdaguer i Callis, 10, 08003 - Barcelona - Tel.: 93 319 55 50 - Fax: 93 310 30 35 - info@lambdaweb.org

LA DEPENDÈNCIA EMOCIONAL

Un príncep desencantat, una fada maltractadora, l'ombra del rei que se'n va anar per no tornar mai més, tots vivint en la boca d'un llop, molt profunda, molt fosca. Aquest és el conte de la codependència: una història d'abatiment i humiliació davant una realitat que vius de manera angixosa. Llavors necessites urgentment quelcom que et faci reviscolar, una espurna màgica que et retorni la sensació d'existir, de ser algú, de formar part d'alguna cosa, de ser desitjable. Necessites un *chute* que et torni a la vida, i la droga pot venir en varis formats. A vegades potser menjar que engoleixes desenfrenadament intentant omplir el buit insuportable, per després vomitar-ho. Altres vegades potser sigui alcohol, drogues, sexe, i algunes altres *amor*. Sí, amor, un amor tan addictiu i compulsiu, viscut amb tanta voracitat com en l'exemple anterior de la bulímia.

“La codependència es troba darrera de problemàtiques socials tals com l'addicció a les relacions o els maltractaments domèstics”

La codependència es troba darrera de problemàtiques socials tals com l'addicció a les relacions (com l'efecte liana de Tarzan, has de passar d'una a l'altra sense soltar-te perquè si no et caus i t'enfones) o els maltractaments domèstics (permets situacions intolerables com un mal menor ja que la idea de viure sense l'altra persona et resulta insofrible). Però el pitjor, sens dubte, és la mateixa necessitat afectiva, en la que la violència i el xantatge no ocorren sols en la relació, sinó en el teu interior, on l'autocàstig i l'autoengany campen amb tota impunitat. Resoldre aquesta injustícia comença per acceptar el que està passant, perdonar-te a tu mateix i cercar ajuda professional.

Alguns et diran que no cal que et compliquis, que un clau treu un altre clau, i que el que has de fer és obrir-te un

perfil en una xarxa de contactes, o millor sortir a divertir-te que hi ha més peixos al riu i aviat en pescaràs un de millor. Però tu saps que alguna cosa no va bé quan creues els dits per a que així siga, perquè per a tu ha deixat de ser un tema de distracció per convertir-se amb una qüestió de vida o mort.

Des de l'associació *Encara en Acció* hem creat un grup anònim de suport en l'empoderament de la dependència emocional, on els participants desenvolupen els seus propis recursos per millorar la comunicació en les relacions, principalment en la relació amb sí mateixos, per tal promoure l'autoestima. Et convidem a conèixer el programa GAEDE a través del nostre espai a la xarxa: lobemir.blogspot.com

Héctor,

un noi trans

“Vaig cremar el vestit de l’escola de monges on estudiava i vaig aconseguir no només que em deixessin portar pantalons sinó que em traguessin d’aquell centre. Tenia onze anys.”

Una amiga em va presentar el seu nòvio. “Quin nòvio més guapo tens!”, li vaig dir, i em va comentar que era trans, que si me n’havia adonat. **Era un tio súper masculí: barbut, calb, catxes...** jo no sabia com era possible, allò. M’ho va explicar una mica i vaig començar a investigar a Internet. Va ser com un somni que sempre havia tingut i allà tenia la butlleta cap a la felicitat.

Porto un any i cinc mesos hormonant-me. Als sis mesos de la testosterona vaig començar a veure’m masculí. **Quan vaig començar el tractament hormonal vaig saber que seria fins que la mort ens separés.** No tinc intenció de sotmetre’m a cap cirurgia. A mi no em compensa crear un fals penis. Hi ha gent que no pot suportar els seus genitals femenins i no poden ni masturbar-se, però no és el meu cas.

Un home heterosexual et fa sentir la cosa menys masculina del món. Et feminitza 100%. Les pràctiques sexuals, a més, són molt reduïdes. És molt diferent estar amb un home que et veu com un home. Amb un home gai no noto aquesta actitud, en absolut. **Amb un home gai o bisexual, tot va rodar.** I, per lligar i tal, Bender i llocs així. Hi ha tios a qui els dóna morbo.

Hi ha força tios que diuen “**Moltes vegades he sentit la curiositat de saber com se sent una vagina, però no m’agraden les dones, així que pensava que moriria sense provar-ho.**” Però si és un tio amb vagina, doncs escolta, se m’ha obert tot un món nou”.

Amb els tios que més problemes puc tenir és **amb els passius.** Els importa més. Si és un actiu, doncs ho veuen com *un forat extra.* Però, tot i així, he estat amb algun noi passiu i, en el moment, com que em coneixen i els agrado, diuen “Vale, té aquesta cosa, però como que m’agrada ho provem” i cap problema. **L’arnès és la resposta: puc tenir-la de la mida que vulgui, és la part positiva.**

Bàsicament la meva adolescència va ser tota aïllament social i depressió. Conec gent que l’han feta fora de casa. **Jo no sóc un exemple de discriminació. A mi, ara, em va genial, però no és el més normal.** Amb els homes trans no hi ha tant de problema perquè ser un home no està mal vist. Les dones trans sí que ho tenen difícil, la vida que porten és una puta merda. Pateixen molta discriminació. Se’ls ajunta ser trans i ser dona.

No hi ha referents de nois trans a la societat. O molt pocs. Potser es coneix una mica l’actor porno –trans– Buck Angel. També, a Amèrica, el fill de Cher, Chaz Bono. Ara mateix està passant una cosa molt guai: vivim un moment d’apertura mental en aquests temes d’identitat sexual. **Els nens són molt sensibles a quan es pot dir una cosa i quan no. I ara veuen més fàcil comunicar els seus sentiments.**

Cristians LGBT

del Fòrum Europeu a Tallinn (Estònia)

Del 21 al 25 de maig de 2014 es va celebrar a Tallinn (Estònia) la 32a assemblea del Fòrum Europeu de Grups Cristians de LGBT (FE). Els/les 120 participants procedents d'arreu del continent ens vam congregar amb el lema "Navegant amb esperança". Celebrar l'assemblea en un país de l'est ha suposat donar un suport explícit als grups cristians LGBT que viuen la seva condició en un context hostil i homòfob. Estònia simbolitza l'Europa on els drets LGBT encara són un somni. Es van presentar l'Índex i l'Informe dels drets LGBT 2014 d'ILGA-Europe, la publicació de la FE "Solidaritzem-nos junts, 12 testimonis de minories sexuals", el llibre "Oíd nuestras voces" i el film "Ens odien en va". La cloenda de l'Assemblea va tenir lloc el darrer dia a Hèlsinki, on la bisbessa de la ciutat Irja Askola va ser amenaçada de mort per un capellà integrista infiltrat un cop finalitzada la celebració. A continuació teniu la meua experiència de la trobada.

fer la cadena bàltica i es va independitzar de l'URSS el 1991. Només el 16% dels ciutadans estonians creuen que existeixi un Déu, mentre que un 54% creuen que existeix algun tipus "d'esperit o força vital" i el 26% que no hi creuen. Això fa dels estonians un poble dels menys religiosos d'entre els membres de la Unió Europea. Els estonians creients són luterans o evangèlics (el 13,7%), ortodoxos (el 19,9%), i a part hi ha catòlics, musulmans (els tàtars) i jueus. Les persones LGBT no tenen gens fàcil viure la seva condició i realitat. Sobretot quan l'any passat, el cap de l'Església Ortodoxa Grega, arquebisbe de Constantinoble, Bartomeu I, va dir en una visita a Estònia que "l'Església Ortodoxa mai acceptaria la convivència entre persones del mateix sexe. Les unions del mateix sexe són "invents reprovincables" i vinculats a una vida plena de pecats".

ILGA-EUROPE presenta l'Índex i l'Informe dels drets LGBT 2014

ILGA-Europe va estar present a les jornades amb la seva copresidenta, la maltesa Gabriela Calleja. Va presentar l'Informe 2014 de drets LGBT que es presenta amb l'índex, un ranking per països sobre el grau d'acompliment de la plena igualtat i respecte dels drets humans i LGBT. L'Estat espanyol aconsegueix el tercer lloc, després del Regne Unit i Bèlgica, amb un 73% de grau d'acompliment. La mitja de la Unió Europea se situa en el 46% i la d'Europa en general al 36%. Estònia ocupa el número 20 d'un total de 49 països europeus amb un compliment del 35%, la millor nota dels països bàltics (Letònia 20% i Lituània 22%). El Ministeri de Justícia estonià ha seguit treballant en propostes de modificació del Codi Penal, per tal de posar-lo de conformitat amb la decisió marc de la UE sobre la lluita contra determinades formes i manifestacions de racisme i xenofòbia mitjançant el Dret penal. Les propostes inclouen l'orientació sexual i identitat de gènere. El debat nacional a Estònia sobre els drets de convivència –incloent parelles del mateix sexe– va continuar el 2013.

Estònia: els drets LGBT avancen malgrat l'Església ortodoxa

La 32a assemblea del FE es va desenvolupar a Estònia, un país d'1,3 milions d'habitants, dels quals 450.000 viuen a la capital Tallinn. L'any 1989 la major part dels estonians van

012
gencat.cat
Cost de la trucada:
segons operadora.

La falta d'espai a casa sempre té solució.
El reciclatge s'adapta amb qualsevol estil
de vida. Només t'ho has de proposar.

Marc Giró

perquereciclem.cat

Recorda que el verd és
per ampolles i altres
envasos de vidre.

#pqreciclem

Amb la col·laboració de:

ecovidrio
ENTIDAD SIN ÁNIMO DE LUCRO

ECOEMBES

 **Generalitat
de Catalunya**

PREPARATS

El FE presenta *Solidaritzem-nos junts, 12 testimonis de minories sexuals*

Durant l’assemblea es va presentar els resultats i fruits de la pre-sència del FE al Consell Mundial d’Esglésies (CME), organitza-ció global de 345 confessions cristianes de 110 països amb 560 milions de fidels que inclou la majoria d’esglésies del món amb visió ecumènica i assemblees cada set anys. Després de Harare (Zimbabwe) (1998) i Porto Alegre (el Brasil) (2006), el FE va ser present a la 10a edició, a Busan (Corea del Sud) l’octubre del 2013, amb prop de 5.000 participants i amb el lema “Déu de vida, condueix-nos a la justícia i a la pau”. Oficialment no es va permetre cap conferència oficial sota el títol d’orientació sexual. Però diverses són les fites aconseguides: visibilitat de cristians/ es LGBT amb un estand a la fira d’entitats; coalició de vuit grups cristians LGBT d’abast universal per primera vegada a la història; distribució de la publicació *Solidaritzem-nos junts, 12 testimonis de minories sexuals* amb una introducció de Desmond Tutu; l’organització de dos tallers fora de programa amb pre-sència de testimoniatges del sud, d’Àfrica i d’un diàleg oficial de “sexualitat humana”; inclusió del terme “orientació sexual” en la conversa ecumènica sobre marginats; la manifestació a Seül de la Coalició LGBT amb el manifest consensuat de suport a la comunitat LGBT sudcoreana, entre d’altres. El balanç és molt positiu pels fruits de l’acció desplegada per la vintena d’activistes que ens vam comprometre aquells dies.

El grup catòlic organitza *Els camins de l’amor a Roma*
Diversos membres del FE són catòlics i constitueixen un com-itè actiu de treball. Enguany dues són les fites en marxa que es van gestar a l’assemblea. En primer lloc la preparació de la Conferència internacional per una pastoral amb persones LGBT que sota el lema *Els camins de l’amor* es celebra a Roma el 3 d’octubre en ocasió de l’obertura del *Sínode de la Família* pel Vaticà (5-19 d’octubre). L’esdeveniment vol ser un acte de visibilitat de la realitat de persones LGBT en resposta a la proposta de debat sobre la família iniciada pel Papa Francesc. D’altra banda es va constituir un grup de treball format per grups reformadors, associacions, moviments i comunitats de base interessades en organitzar arreu del món activitats locals per celebrar a Roma el 50è aniversari de la cloenda del Vaticà II que van obrir noves maneres de ser Església. Sota el lema *Concili 50: un futur per al Poble de Déu*, es convidarà als de-legats d’aquests moviments inspirats pel Concili Vaticà II a trobar-se junts en un esdeveniment mundial a Roma del 13-15 Novembre de 2015, per intercanviar experiències locals i refle-xions.

Presentació de *Oíd nuestras voces i Ens odien en va*
Durant la trobada es va fer la presentació de les noves edicions del llibre “Let Our Voices Be Heard” en castellà, “Oíd Nuestras Voces”, juntament amb l’edició en polonès, on es presenten diversos testimonis de dones lesbianes arreu d’Europa. El llibre inclou la participació i testimoniatge de membres de l’Asso-ciació Cristiana de Gais i Lesbianes de Catalunya (ACGIL). Properament serà presentat a Barcelona. Durant l’assem-blea també va tenir lloc la projecció del documental “They hate me in vain” (M’odien en va), patrocinat per Amnistia Internacional, el primer film que mostra la realitat dels cristians

LGBT a Rússia. Aquests són una doble minoria: són odiats per la majoria atea LGBT i per altres cristians. La seva situació ha esdevingut més difícil després de l’aprovació de la llei ho-mofòbica 6.21 el 2013. La llei pretén la protecció de menors de la corrupció moral però en realitat legítima la violència contra les persones LGBT. A la presentació a Tallinn hi era present la seva directora, Yulia Matsyi i part de les persones protagonistes russes d’aquest documental van conviure amb nosaltres durant els dies del Fòrum i vam poder agrair-los-hi la seva valentia.

La bisbessa de Hèlsinki Irja Askola, amenaçada de mort
L’assemblea va cloure a Hèlsinki, a poques hores de vaixell des de Tallinn. Dins d’una església plena, el sermó de la bisbessa Irja Askola a l’Església Alppila de Hèlsinki va incloure paraules de benvinguda a la seva diòcesi. Va apostar perquè les històries i trajectes de les persones LGBT siguin d’ajuda a totes les esglé-sies per ser més justes i inclusives on el Déu de la creació i de cada ésser humà pugui celebrar la vida, i va encoratjar per una església democràtica i no jeràrquica. La bisbessa de l’Església evangèlica luterana va confessar que quan li havien preguntat a diversos mitjans de comunicació perquè havia acceptat la invi-tació de la trobada, ella responia que era natural i la seva feina normal dins l’Església. Estar present amb nosaltres era el seu missatge a favor dels drets humans. L’Església necessita escol-tar les històries LGBT, experiències i expectatives. Poc després d’acabar el servei religiós, Irja Askola va rebre una amenaça de mort a través d’una carta que va rebre i realitzada per un capellà integrista infiltrat a la celebració. Un cop les amenaces es van fer públiques, la bisbessa es va ratificar en totes i cadascuna de les seves paraules de suport a les persones LGBT.

Conclusions
Viure l’experiència de la 32a assemblea del FE en un país bàltic ha estat un repte per a mi i per a molts dels i de les participants. Els països de l’est tenen un alt grau d’incompliment dels drets LGBT. Molta feina resta encara per fer. A Estònia és difícil especialment per a les persones LGBT viure la seva condició, però ja hi ha de signes d’esperança, gràcies a l’acció de diverses eines com informes, llibres, publicacions, films, conferències internacionals, etc. I tot això en aliança amb tothom, cridat a donar-hi suport malgrat les amenaces de mort. En aquest vaixell anomenat Església, plena de contradiccions i un llast feixuc que impedeix navegar més ràpid, es pot dir *Eppur si muove...* amb esperança!

DOCUMENTACIÓ:
• European Forum LGBT Christian Groups, *EFLGBT CG: 30th Anniversary 1982-2012*, EF, Munic, 2012.
• European Forum LGBT Christian Groups, *Oíd nuestras voces*, Amsterdam 2014. Original en anglès: *Let our voices be heard*.
• ILGA-Europe, *European countries order according to Rainbow Europe Map/Index*, Maig 2014, a www.ilga-europe.org/rainboweurope.
• ILGA-Europe, *Annual Review of the Human Rights Situation of Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex People in Europe 2014*, a www.ilga-europe.org
• KOTZÉ, J.&MAYER, G., VILÀ, E., *Solidaricémonos juntos. 12 testimonios de minorías sexuales de todo el mundo*, EF & IAM: Seül 2013. Original en anglès: J. KOTZÉ, & G. MAYER & E.VILÀ, *Stand together in solidarity. 12 testimonies from sexual minorities worldwide*, EF & IAM, Seül, 2013” Aquesta publicació està disponible gratuïtament a: www.eurolgbtchristians.eu.
• MATSIY, Y., *They hate me in vain. LGBT Christians in today's Russia, Itàlia*, 2013. Patrocinat per AMNESTY INTERNATIONAL, Sezione Italiana. www.council50.org / www.eurolgbtchristians.eu / www.iam.org.za / www.ilga-europe.org / www.wcc.org

Has tingut un accident?

Has perdut la parella?

Et fa por fer-te gran?

Tens problemes de mobilitat?

T'ajudem a trobar recursos socials?

Et sents sol?

Suport Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquell contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-nos en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Suport lambda és un servei que neix del projecte Aeneas, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

Suport Lambda t'oferim...

Accions personals

Accions de grup

Quan necessites escolta, informació, orientació, companyia, recursos socials, ajuda a la llar o en la gestió d'una malaltia...

compartir, explicar, fer propostes per als drets de gais i lesbianes, solidàries, ...

disposem de telèfon d'atenció, documentació, treballadora social, voluntariat, suport en l'accés a recursos socials, espai de trobada, assessorament legal, assessorament psicològic...

xerrades, sortides, trobades setmanals, grups de treball, grups d'ajuda accions mútua, un espai web.

Suport Lambda

un cop de mà

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial

Casal Lambda
Carrer Verdaguer i Callís, 10
Telèfon 933 185 550

També pots contactar-nos per correu electrònic a: suport@lambdaweb.org

 casal lambda

AMPGIL

Associació de pares i mares de gais i lesbianes

Verdaguer i Callís, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a no silenciar els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona

dimecres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callís, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624

Vilanova i la Geltrú

dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès

de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 93 890 38 53

Girona

dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València

dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa

dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 18 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 597 849 - 653 501 054
diumenge, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid

el 1r i el 3r dilluns de cada mes de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo

el 1r i el 3r dijous de cada mes de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

metro

disco

SEPULVEDA, 185

TEL ~ 93.323.52.27

O8011 ~ BARCELONA

32

33

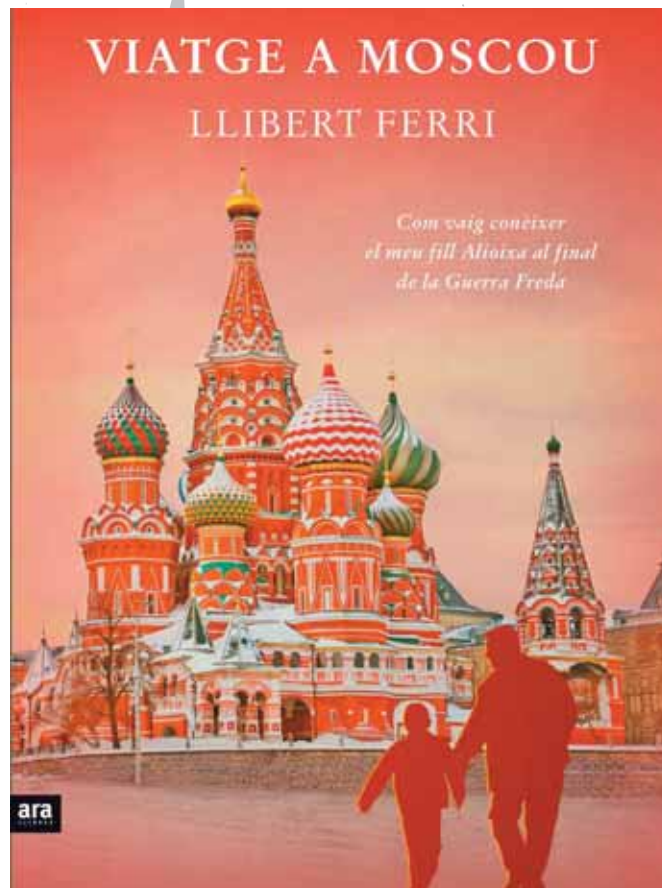
Salvador Espriu VS. T.S. Eliot

Quan un estudiós va demostrar que el motor de *La terra eixorca* havia estat una elegia per un jove mort a la Primera Guerra Mundial, el poeta T.S. Eliot va exigir que aquell assaig fos destruït, sota l'amenaça de dur-lo als tribunals. Quan la rumorologia s'extralimitava sobre el caire de l'extinta relació entre dos joves de vint anys, entre Salvador Espriu i Bartomeu Rosselló-Pòrcel, la reacció del poeta de Sinera havia estat gairebé violenta. I quan el 1965, a la mort de T.S. Eliot, a Espriu se li va preguntar quina influència havia tingut el poeta anglès en la seva obra, va respondre: "Cap". Tanmateix, avui fins i tot hi ha una tesi doctoral que compara l'obra poètica d'Eliot i la d'Espriu, on es conclou que les afinitats són notables, des del recurs a la tradició bíblica fins a l'ús de determinades metàfores similars, com el desert o el cementiri. Havent conegut abans una època feliç, T.S. Eliot i Espriu són poetes per a després d'una guerra, d'una massacre que deixa els camps erms i moltes vides buides. Amb una obra eixuta i exigent, paradoxalment ambdós es veuen convertits en mestres generacionals i han de respondre a una societat que es vol reconstruir bo i demanant-los alguna mena de compromís amb el seu temps. Potser per això la mort de l'estimat Rosselló, en Espriu, es torna més metafísica que elegíaca; i en T.S. Eliot el jove dels lilàs gairebé desapareix en la versió definitiva de *La terra eixorca*, sota la influència correctora d'Ezra Pound. Els amics, liofilitzats.

És massa fàcil reduir-ho tot a una qüestió de pudor o repressió. D'una banda, són dues veus que construeixen mites autosuficients per als quals els cal transcendir, essencialitzar certes anècdotes personals. De l'altra, no contribueix a res saber el grau de sexualització amb què volem etiquetar una amistat masculina — tan polimorfa com ho són les femenines—. Més enllà de si feien manetes o només conversaven, si feien cadeneta o bé ball de bastons, importa la grana i la saba que un home va bombar en un altre home, amb això en tenim prou. "Estic disposat a admetre que la meua mirada cap al meu propi passat està marcada per un ocàs sentimental, el record d'un amic creuant el jardí de Luxemburg a darrera hora del capvespre i duent un ram de lilàs, un amic que després (fins on vaig poder saber) acabaria engolit pel llot de Gal·lípoli", va confessar T.S. Eliot, des de dins d'un matrimoni desastrós a l'estil Txaiovski. Alenar, més que petó. L'elegia per l'amic mort és tot un gènere dins la poesia anglesa, però molt escadussera dins la lírica catalana. La bella imatge amb què Espriu recorda l'amic, "l'arquer nu" del poema Sagitari, es combina amb d'altres que no són gens homoeròtiques, sinó molt més associades amb la mort i el record, com el marbre, el bes del vent o el de la nit, tal com apareix a *Naufragi*, *Oració en la teua mort*, *Rostre* o tants d'altres. I això que l'Espriu adolescent semblava donat a aquestes amistats particulars, com la del malaguanyat Joan Rogés i Valls, reconvertit en el personatge d'Eleuteri al conte *Tòpic*, on s'adreça a l'amic mort: "Però recordes com corríem amarats de sol, xops de suor, encaçant-nos pels rials, a través de canyars, cap a la platja? [...] honrat, bondadós, treballador, estimat Eleuteri". Sensualitat de preguerra, perduda del tot en la barca del temps.

NOVETATS LITERÀRIES

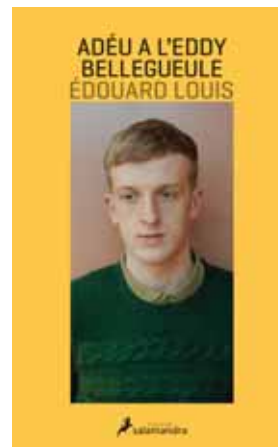

VIATGE A MOSCÚ

Llibert Ferri - Ara llibres, 2014

Per una vegada, el conegut periodista Llibert Ferri gira la càmera i enfoca cap a ell mateix per narrar com va conèixer el seu fill Alioixa al final de la Guerra Freda, a Moscú dels primers noranta. La vida privada, considera, té una vessant íntima i intransferible, però també una de pública, i exposar-la pot ser constructiu, terapèutic i pedagògic. Per això hi aplica la mateixa claredat expositiva amb què Ferri sap explicar la crisi de les repúbliques ex-soviètiques, així com una enorme tendresa per aquesta història d'amor incondicional entre un pare solter –i gai– amb aquest fill que apareix de sobte, d'una manera gairebé màgica, com Pinotxo davant Jepet. Hi ha també una mena de simbiosi, de reconeixement entre i pare i fill, tots dos nens de postguerra, per bé que en circumstàncies i moments diferents. La història personal, alhora, s'entortolliga amb la història de la Rússia recent. Si els avis d'Alioixa testimonien l'URSS comunista, els pares ho són de la caiguda dels somnis, i ell és fill d'una incerta *perestroika* dels anys noranta.

Per damunt de tot, però, en aquestes pàgines autobiogràfiques hi ha l'esforç per fer intel·ligible el sentiment de paternitat, complex i trasbalsador. És, doncs, un llibre d'epifanies, de descobriments i fascinacions, tant per la inacabable pàtria russa com pel paper que ha incardinat l'autor en el món.

ADÉU A L'EDDY BELLEGUEULE

Édouard Louis - Salamandra, 2015

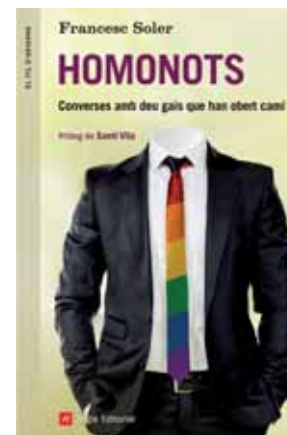
Una altra editorial que s'apunta a traduir també al català èxits del seu catàleg en castellà. Així, Salamandra aposta doblement per la brillant entrada que el jove Édouard Louis ha fet dins el panorama literari francès amb la seva primera novel·la, amb un rerefons autobiogràfic: Eddy Bellegueule és el seu nom real que va abandonar el 2013, deixant enrere juntament un calvari familiar i personal. Contra l'homofòbia, la literatura. Absorbent.

VINDICACIÓ DELS DRETS DE LA DONA

Mary Wollstonecraft - L'Art de la Memòria, 2014.

El text fonamental per als drets de la dona encara no estava disponible en català. Finalment, una nova editorial ha traduït recentment aquest pilar dels drets humans que l'escriptora britànica Mary Wollstonecraft va publicar el 1792. Juntament amb aquest títol, l'editorial L'Art de la Memòria s'ha estrenat amb un altre de coetani, *De la influència de les passions en la felicitat dels individus i de les nacions*, de la il·lustrada Madame de Staël.

HOMONOTS.

Converses amb deu gais que han obert camí

Francesc Soler - Angle Editorial, 2014

El periodista Francesc Soler entrevista deu homosexuals (Jordi Llovet, Jaume Santandreu, Miquel Iceta, Jordi Petit, Armand de Fluvià, Llibert Ferri, Ferran Pujol, Ventura Pons, Nazario i Juan P. Julià) de perfils professionals molt diversos, però tots pioners en el fet de normalitzar el fet gai. Xerrades llargues, sucoses i amb el desig de fixar per a la memòria el paper d'uns "homonots", tan valuós per a la història de la Catalunya contemporània com el dels homenots de Josep Pla.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

LLIBRERIA - CAFÈ

ANTINOVS

Especialitzada en temàtica LGBT

• Català
• Castellà
• Anglès
• Francès

Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complementes, Regals...

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

VIATJAR

AL NOSTRE INTERIOR

Vivim amb una quasi obsessió per viatjar. Es preparen viatges per a les vacances, per als ponts, per a l'estiu; es fan projectes i rutes per descobrir ciutats, indrets de somni... cal veure-ho tot, visitar-ho tot, caminar, córrer i recórrer tot el món. El teatre proposa un viatge, però a diferència dels que programem per a les vacances, el que proposa el teatre és un viatge al nostre interior. Els personatges que trepitgen l'escena estan vivint i fent-nos viure situacions, emocions, sentiments propis, ens estan posant en escena allò que, moltes vegades, s'esdevé en el nostre pensament, en el nostre cor, en el nostre interior. El teatre proposa una ruta de viatge que realitzem asseguts a la nostra butaca però que, en moltes ocasions, produeix un moviment intern tan intens que sortim de la sala més lassos que després d'haver recorregut i visitat la ciutat més gran imaginable, perquè es tracta d'un recorregut que sacceja el nostre JO.

Teatre Lliure

Victòria d'Enric V de William Shakespeare. Versió i direcció de Pau Carrió. Teatre Lliure de Gràcia. De l'1 al 26 d'octubre de 2014.

El viatge que proposa aquesta obra de Shakespeare versa sobre l'èxit. Tots volem guanyar en tot, tenir èxit. Què hi guanyem venent? Som més feliços en derrotar l'altre? Què aconseguixen les guerres? Vèncer l'enemic? Matar? Les intrigues, les confabulacions, les trames, fan un món més habitable pels humans? I, nosaltres mateixos, quan guanyem, ens fem més persones? O continuem amb les mateixes preocupacions i ànsies internes? El muntatge que es presenta al Lliure fa que la música en directe d'Arnau Vallvé (bateria dels Manel) dialogui amb la paraula.

Emilia. Creació i direcció de Claudio Tolcachir. Espai Lliure del Teatre Lliure de Montjuïc. Del 16 al 26 d'octubre de 2014

Un viatge a l'època de la nostra vida on s'aprenen els sentiments, la nostra infantesa, que porta a formular a Walter, un dels protagonistes, que "ningú no és tan pur, no existeix cap amor sense condicionaments". I la pregunta que sura en l'ambient de l'obra és ¿pot ser que un home que només hagi conegut l'amor contractat pugui considerar normal que les regles de l'amor impliquin pagar per l'afecte? És la història dels nens-homes que necessiten mainadera i, aquests nens-homes, poden trobar l'amor de parella? Com guanyarien les nostres relacions de parella si d'una vegada poguéssim créixer i deixar enrere el nen que plora per trobar l'afecte, que fa pena perquè l'estimin.

Dido reloaded / Go, Aeneas, Go! De Xavier Bonfill, Raquel García-Tomás, Joan Magrané i Octavi Rumbau. Montjuïc/Espai Lliure. Del 26 al 30 de novembre de 2014. Coproducció d'Òpera de Butxaca i Nova Creació, Teatre Lliure, Neuköllner Oper i Berliner Opernpreis - GASAG.

En els «temps líquids» que vivim, segons el sociòleg Zygmunt Bauman, aquesta obra és una òpera «líquida» que trasllada els déus mitològics, llunyans, al present constructor d'una Europa utòpica. La idea d'Europa que duu a l'entesa i l'estat del benestar de la ciutadania d'aquest continent unit és presentada amb la cruesa de l'ambició humana d'èxit, poder i diners que, el que fa, és transformar els ciutadans, els líders i les institucions en ens tan vulnerables com ho eren els humans davant els déus de l'antiguitat.

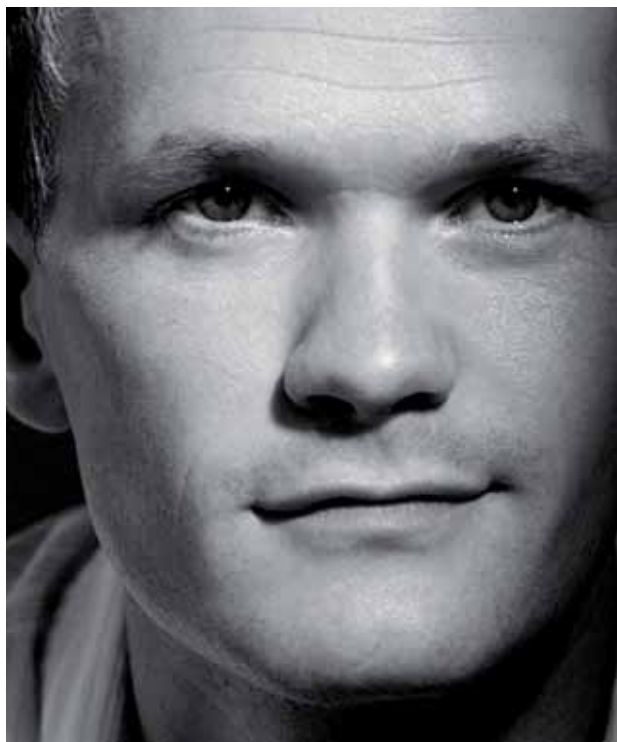
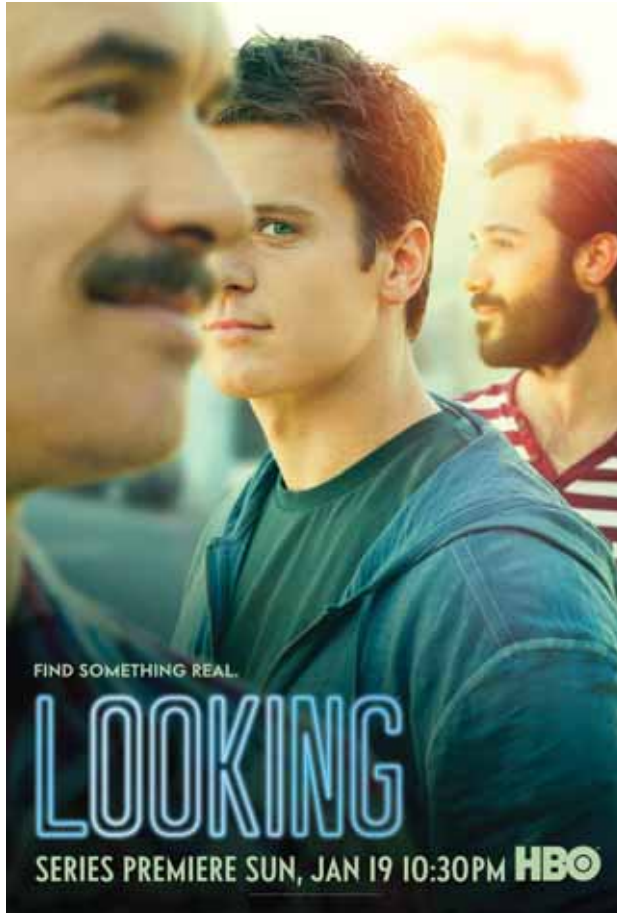
TNC

El somni d'una nit d'estiu. De William Shakespeare. Direcció de Joan Ollé. Sala gran del TNC. Del 19 de febrer al 6 d'abril de 2014.

El somni d'una nit d'estiu és el somni que tothom una vegada o una altra ha tingut. Hem somiat deserts i hem somiant mentre dormim. El nostre somni ens duu a aquella situació irreal que voldríem real per a nosaltres, clar, quan es tracta de somnis i no de malsons. *El somni d'una nit d'estiu*, alhora que ens situa en els orígens del teatre occidental i, com si fos una caixa de ressonància, ens permet evocar els mites, les obres mestres que han confegit el nostre imaginari col·lectiu, també ens convida a una reflexió profunda sobre les nostres emocions d'amor, els nostres enamoraments. Què són, jocs d'atzar, o un laberint en el nostre interior del qual és difícil sortir-ne?

NO NOMÉS ELS IOGURTS CADUQUEN

Neil Patrick Harris va sortir de l'armari en una entrevista a la revista *Out* el 2006, i poc després va fer públic el seu matrimoni i la seva paternitat. Ha interpretat amb matrícula d'honor el seductor heterosexual Barney Stinson a *Cómo conocí a vuestra madre*, al mateix temps que donava vida a un cantant transsexual de l'Europa de l'est al musical *Hedwig and the angry inch*. Ha estat l'home del moment fins que li han plogut les crítiques arran de la seva peculiar presentació de la cerimònia dels Oscar 2015. Però, què voleu que us digui? A mi em cau bé. És més, penso que està fent una carrera espectacular al món del *showbiz* nord-americà malgrat que molts li han posat data de caducitat, com si fos un iogurt.

Parlant de data de caducitat: la sèrie **Looking** (HBO) sí que té data de caducitat. Es tractava d'una més que remarcable producció de TV que narrava la vida de tres amics gais al San Francisco actual. Allunyat dels artificis de guió a l'estil *Queer as folk*, *Looking* mostra les anades i vingudes d'uns personatges que s'enfronten als rigors de la vida quotidiana: tenir una parella monògama o viure desenfrenat, enamorar-se d'algú amb VIH sense fer-ne cap drama, buscar-se la vida laboralment... tot banyat en una preciosa fotografia de tonalitats verd maragda. Tan sols dues temporades després d'estrenar-se, la baixada en els índexs d'audiència ha fet que un producte de primera qualitat caduqui abans d'hora.

Posseint-nos (*alliberem-nos*)

Va ser un hivern amb regust de primavera. Els carrers eren molt freds i havíem arribat amb les puntes dels dits glaçades i els peus gelats. Fora nevava. Els teus cabells s'havien cobert tot just per unes espurnes de neu que et feien encara més bonica. Hagués desitjat fer-les desaparèixer a llepades. Tenies els ulls mig entreoberts per la claror del Sol reflectida damunt la neu, i me'ls hagués menjat a petons i besades, si no hagués estat per la por que sempre m'acompanyava.

Casa teva tenia aquell caliu que em recordava a la llar de foc d'una caseta de fusta en plena muntanya, allunyada de tot. Entràvem somrients, havia estat una tarda especial, jo encisada com sempre amb els teus somriures i tu dibuixant-me alegries amb les teves mirades. Mai t'adonaves del que realment significaves per a mi. No veies que el meu amor, la meva obsessió, el meu desig, anava més enllà d'una simple amistat... Cada segon que passava lluny de tu, era un cau de presó on tan sols somiava en tenir-te a prop i re-dibuixava les imatges passades al teu costat.

Estaves gelada, i vas demanar-me si em molestava que et fessis una dutxa ràpida sota aigua calenta per a recuperar les forces a la pell. Jo també em notava el fred al cos, però veure't allà em feia retrobar l'escalfor i vaig deixar-te fer. Asseguda al sofà on tantes nits havíem compartit converses amistoses, que més tard sempre re-inventava ajaguda al llit, deixant les meves mans fluir per fer-me volar entre els somnis; vaig abandonar-me al xiu-xiueig de les gotes d'aigua repicant al terra de la banyera. Vaig imaginar-me l'aigua regalimant el teu cos, caient damunt els dolços cabells i relliscant-te el contorn.

Les mans acariciant la pròpia pell, aquella amb que cada nit jo somiava. La sensació de nuesa que tants cops havia desitjat sentir entre les meves mans.

Amb els ulls aclucats, vaig aspirar una olor que m'era familiar. El perfum del sabó que estaria recobrint cada part del teu cos, que acariciaria les teves mans, la teva pell, tota tu. Mentre jo em delia per tastar-te, recorrent la meva llengua per tots els teus racons. Sense adonar-me'n, relaxada, em vaig anar lliurant al

sofà, ensorrant-me còmodament i endinsant-me en els meus pensaments, dominats pels desigs més sensuals.

Aquella flaire... la seva seducció... el soroll de l'aigua, distant, però just a unes passes... les imatges del teu cos, de la teva nuesa... repetint-se'm constantment.

Tu allà, jo a quatre passes... tan sols una porta ens separava... Sempre somiant, sempre esperant, desitjant i mai tastant.

Aquell vespre, alguna força va animar-me a fer el pas, a llençar-me. Aturada, mai aconseguiria trobar una resposta. Al fons del passadís, rere la porta del bany, l'aigua seguia ressonant. A passos porucs i temerosos vaig acostar-me silenciosament. A cada pas sentia que perdia més la por i em dominava una seguretat que m'impulsava cap a tu. La porta estava entreoberta, un baf sorgia entre l'escletxa que mostrava l'interior. La olor es feia més forta, m'embogia. Sabia que eres allà, tan sols a unes passes... les imatges de tu se'm feien cada cop més precipitades. Avançava, aquelles cames no eren les meves... una mà forastera a les meves pors, empenyia la porta mentre observava encisada el teu reflex difós al mirall. L'aigua no et deixava sentir-me, estaves endinsada en suaus sensacions. Estava decidida. Una mà ja enretirant la cortina que ens separava. Acostant-se a tu, deixant-se caure sobre la teva espatlla. T'aturaves. Per uns instants quedaves fixada. Jo seguia darrera teu, anestesiada de tenir-te allà...

Et gires, em mires, aixeques la mirada i la fixes en la meua. Sóc tota passió, m'atraus amb molta força. Dubtes, però l'ambient també et transporta. Deixes lliures les teves mans, i s'acosten amb por damunt la meua pell. Ressegueixes la meua cintura, cap a l'esquena. Em recorren calfreds. Sé que vull fer-ho, sé que és el moment. Tan sols m'he de deixar portar, com he somiat tantes vegades. M'incites, m'apropes, i em deixo endinsar dins la banyera. L'aigua llisca pels nostres cossos. La roba se'm mulla, però sols sento la humitat que em provoques i mulla les meves intimitats. Ens posseeix una força més forta que totes les passions. Em descordes la brusa, deixes els teus llavis lliscar pel meu coll, t'aproximes als meus pits mentre se'ns remullen els contorns embogits. La teva mà recorre ràpida el meu cos, s'infiltra sota la brusa mentre es desplaça astuta pel meu ventre. Les meves mans segueixen les teves. Descendeixo l'esquena engrapant aquells malucs calents per l'aigua. T'acosto a mi, els nostres cossos units acariciant-se, i les respiracions compassades animant-se. La brusa deixa de pertànyer-me i els sostens també desapareixen de les nostres mirades. Em menges amb la més pura excitació que pogués imaginar-me, i exploro la carn que em produeix tanta satisfacció.

Les gotes que cobreixen els teus llavis són dolces. Les eixugo recurrent-hi la llengua que es mou amb deliri. S'obren sense retrets i em permeten buscar-te amb passió. La teva llengua surt a trobar-me i ens recargolem tastant-nos d'amor. Les mans dan-

sen lliures, sense normes, llisquen deixant-se portar.

Sense adonar-me, em trobo buscant-te en l'interior. Relliscant els meus dits pel teu sexe, produint-te el plaer que els teus gemecs demostren. Les llengües no es deixen manar, es busquen ansioses, inquietes, dominades per l'excitació. Els meus moviments són més ràpids, els teus gemecs més estridents. Enretires el cap, el deixes caure enrere, aquell domini em supera... necesito tenir-te encara més. Em busques ansiosa, vols compartir coneixença. Sento els teus dits discordant-me els botons d'uns pantalons ja massa xops. Es deixen seduir també, i cauen ansiosos com si participessin en el nostre joc. Ja res ens separa, som les dues nues, i sento l'escalfor de la teva pell en contacte amb tot el meu cos.

Hem agafat un ritme conjunt, frenètic, boig, que desitja amb impaciència la continuïtat d'aquella seducció. Alterada pels meus dits, també em busques, anhelant compartir les mateixes sensacions. El retrobament amb el meu sexe em fa bategar al mateix ritme desesperat que el teu. Necessito tastar-te, omplir-me dels teus sabors. La llengua torna a buscar-te, recorro el volum dels teus pits mentre les nostres mans ens porten als límits. No puc més, però ansiejo tenir-te. Exclamo el meu límit,

arribes a més. Vull posseir-te, desitjo el teu cos. Atures la mà, jo arribo al teu ventre. Enredant-me en la negror dels teus pèls que m'inciten. Estàs humida de tan sols fa uns instants, et noto palpitant mentre et recuperes. La llengua, juganera entre els pèls, et busca el sexe, envejosa de les mans. Començo descobrint-te, tastant les teves reaccions. Sé que t'agrada, tornes a emprendre el ritme.

Segueixo, segueixo, i amb excitació et ressegueixo.

M'encantes, em prens, em desorientes.

Les teves mans agafen amb força la meva esquena, empreses pel gran plaer que et produeix la meva llengua. Sento les teves carícies salvatges implorant el límit del plaer. Et remous amb ansietat, desitges més, no pots contenir-te. Exclames, em reclama, i no desitjo res més que obeir-te. M'esclavitzo al meu desig i m'atures en arribar al límit de les teves forces. Ara ets tu qui em busca. T'ajups a la meva alçada, i estirant-te damunt meu, ens rebolquem plegades sobre el terra calent, mentre l'aigua segueix caient damunt nostre. El vaivé del teu cos, la teva olor, el teu ritme... no puc evitar seguir-te, en vull més, necessito de tu. Vull posseir-te, sentir-te tota. Xisclem les dues, l'aigua atura els nostres sons, però segueixes movent-te amb la més pura obsessió. Damunt meu et mous embogida, rebo els teus impulsos com les més belles carícies. Et segueixo, acompanyo el teu ritme. Ens movem juntes, les llengües no necessiten res més que la passió del moment per deixar-se portar i moure's lliurement. Els nostres dits ja han après els racons més profunds i segueixen endinsant-se en el més pur plaer.

Segueixes, segueixes, i amb excitació em ressegueixes.

M'encanta, no puc deixar de moure'm... em descol·loques, no puc més, em prens amb tanta força...

Una mica més, no t'aturis encara...

Em busques, amb un desig que arriba als seus confins, els moviments no aguanten el ritme, es van apagant, deixant-se caure mentre la màgia s'estén entre nosaltres. Afluixes, jo també ho necessitava, el plaer ens perdura mentre suauement els nostres cossos segueixen movent-se ja més calmats.

M'aturo. Segueixes movent-te una mica, un cop, dos, i et deixes caure sobre meu extasiada.

Estic rendida. Escolto la teva respiració excitada que mica en mica es va aturant.

El cap recolzat sobre els meus pits. Les teves mans sobre les meves espatlles.

Els cabells escampats pel meu ventre.

T'abraço, et retinc entre els meus braços, mentre sento el foc dels teus impulsos apagant-se dolçament. Respiro els teus sospirs i, exhaustes, restem immòbils, aturades en el temps dels instants següents.

Aquest moment és nostre.

L'aire es diferent.

L'aigua té un altre so.

El perfum que ens envolta és de les dues, i assaborim els segons que ens obren les portes a un nou futur.

Premi Lambda Poesia

autor: Joan Ferrando

REGNANT A LES CLAVEGUERES

Camino les clavegueres infectes d'aquesta ciutat malalta

Emigrat de la llum a la foscor,

Desterrat dels carrers a les tombes,

Vivint a les metàfores i els llibres,

Passejant sobre excrements putrefactes,

Regnant confortablement

Sobre les rates.

Quan enyoro el sol,

Sigil·lós i nocturn,

Aixeco la llosa que tanca la meva fossa,

Perquè es reflecteixi la groguenca claror

dels fanals a la meva cara

Com un bàlsam de xiprer i atzavara.

O famolenc i raquític m'arrossego fins a alguna sauna

Per llepar del terra les últimes gotes

De la pluja làctica i daurada

A quatre potes, com un gos desitjós de matinada

Delectant-me al seu sabor

I em masturbo.

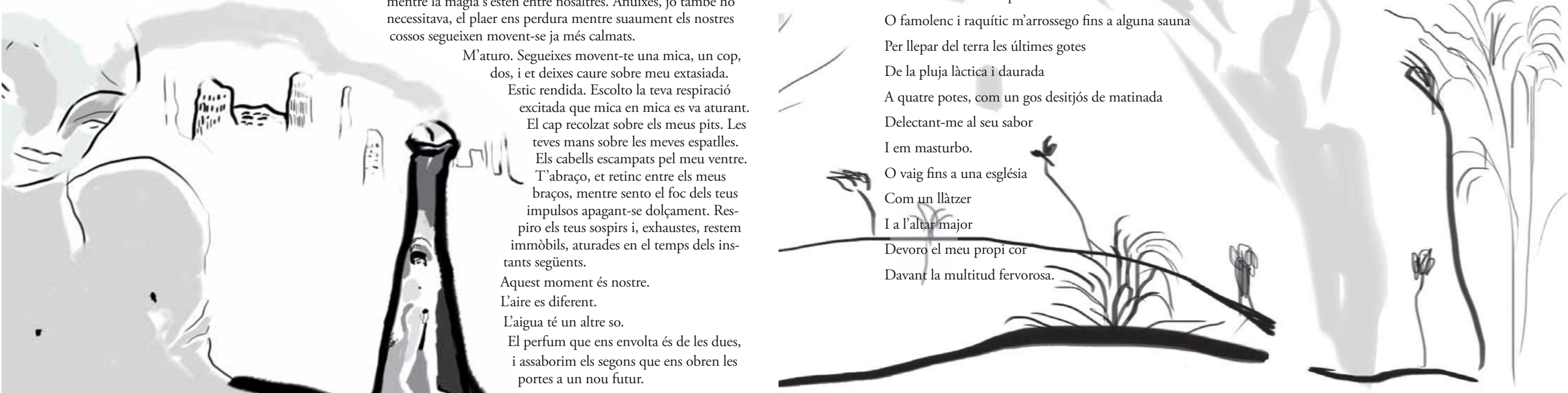
O vaig fins a una església

Com un llàtzer

I a l'altar major

Devoro el meu propi cor

Davant la multitud fervorosa.

Quan em sento sol i m'ofego
Em transformo en dragó,
M'enfilo pels murs infinits
I espero que un home indiferent
accepti els meus petons,
imprudent,
per a reduir-lo a cendres.

Car sempre
Torno veloç i escàpol a la meva llar rònega
I embogit pel contacte amb el món
Em tallo les dues cames
Esperant, amb sort, dessagnar-me.
En no fluir res dels meus monyons
M'assec al meu tron de silenci
Vomitant-me sobre el pit
Records, malsons, poemes
Sense adonar-me des del meu panteó

Que estic mort.
Per calmar ferides i nafres
Sembro pols sobre la meua vida,
La pols de tots els camins peregrins
Que em porten a la llunyania.
I toco la pedra negra de La Meca,
I sento el soroll eixordador dels campanars de Roma
Ioloro tot l'encens de Jerusalem
I banyo el meu cos al Ganges
i esdevinc un tità
Per continuar regnant

Opinió - 2ª part

Per Armand de Fluvià, president d'honor del Casal Lambda

ORÍGENS I HISTÒRIA DEL MOVIMENT HOMOSEXUAL ALS PAÏSOS CATALANS

EL MOVIMENT GAI ALS PAÏSOS CATALANS

Que jo sàpiga, abans del 1970, no hi va haver als Països Catalans cap manifestació pública o grup organitzat interessat en l'alliberament dels homes i dones homosexuals i en lluitar contra l'homofòbia. També desconec la influència al nostre país del "Comitè Científic i Humanitari", si és que n'hi va haver. La sola cosa que he pogut trobar és la comprovació del relat de Jean Genet al seu llibre *Diario del ladrón* (Planeta, Barcelona, 1976), quan feia de xaper (prostitut d'homes) pels carrers del Raval de Barcelona. Explica que a les vuit del matí, un grup d'uns trenta transvestits, que s'autodenominaven "Les Carolines", vestits amb xals, mantellines i vestits de seda, sortint del Paral·lel i pel carrer Sant Pau, davant de la perplexitat de la gent, van baixar per la Rambla i es van dirigir processionalment a una vespasiana situada davant de la caserna de soldats que avui és el Museu Marítim, a les antigues drassanes reials, i que una bomba havia destruït. La vespasiana era un lloc on lligaven els homosexuals, generalment amb soldats de la caserna veïna.

A finals del 1969 va ésser presentat a les Corts franquistes l'avantprojecte de *Ley sobre Peligrosidad y Rehabilitación Social* (LPRS), elaborat pel magistrat català Antonio Sabater y Tomás, per tal de substituir la Llei de Taüls i Malfactors del 1933, modificada el 1954 per encabir-hi els homosexuals. Aquest avantprojecte establia que els homosexuals "pel simple fet de ser-ho eren un perill per a la societat". Davant d'aquella barbaritat, que hagués considerat perillosos socials Federico García Lorca, Luis Cernuda, Jacinto Benavente, Vicente Aleixandre, Juan Gil-Albert, etc., per centrar-nos només a l'Estat espanyol, un amic meu ja traspasat –Francesc Francino i Prunés– i jo, vam dir que allò no podia ser i que havíem de fer alguna cosa. Ambdós coneixíem els successos del *Stonewall Inn* de Nova York i també als Fets de Maig de París on hi havien intervingut gais i lesbianes, manifestant-se públicament. Érem bastant ingenus i el primer que se'ns va ocórrer va ser escriure una carta –evidentment anònima i sense remitent– al *grupo de homófilos españoles*. També vam escriure, el 10 de febrer de 1970, una carta al director de la revista *Mundo*, signada per Alejandro del Río y Corteza (el meu segon nom i els dos cognoms traduïts al castellà), i també

sense remitent, felicitant-lo perquè va ésser l'únic mitjà que, a l'editorial, va manifestar que aquell avantprojecte de llei era una barbaritat. El que vam fer en Francesc i jo va ésser parlar amb amics i coneguts de Barcelona, que també estaven indignats amb aquella llei que hom volia promulgar. Un d'ells, que vivia a Madrid (Jaume Campmajó) em va adreçar al seu oncle Joan, un industrial de Sabadell, que també era homosexual, que em va dir que ens poséssim en contacte amb la revista *Arcadie*, a la qual ell estava subscrit. Ho vaig fer i amb en Francesc vam anar a París el mes de gener i ens vam entrevistar amb el seu director, André Baudry, que ens va posar en contacte, entre d'altres, amb un subscriptor que vivia a Madrid. Es tractava de Rafael Rosillo, de la família propietària de l'*Equitativa Rosillo*, que escrivia articles a la revista amb el pseudònim de Juan García. Gràcies a l'ajut econòmic i moral que ens van donar Campmajó i Rosillo, vam comprar, amb nom fals, una multicopista de segona mà, que vaig instal·lar a la carbонера que cada pis on jo visc té al subterrani de la casa. Vam començar, amb molta prevenció i cura, a fer proselitisme entre amics i coneguts i a organitzar reunions.

D'entrada vam adoptar el nom de *Agrupación Homofila para la Integración Social* (AGHOIS), nom que vam canviar molt poc després pel de *Movimiento Español de Liberación Homosexual* (MELH). Mentre es discutia a les Corts l'avantprojecte de llei, André Baudry va enviar a tots els procuradors una sèrie de fullets i articles sobre homosexualitat. La premsa se'n va fer ressò i vam aconseguir la primera victòria: el paràgraf *por el simple hecho de serlo* (homosexuals) va ésser substituït per *quienes cometan actos de homosexualidad*, en plural, o sigui, que si eres enxampat una vegada no eres un perill per la societat, però dues sí que ja ho eres. La LPRS fou aprovada el 5 d'agost de 1970 i publicada al BOE el dia següent, i vam decidir editar clandestinament una mena de butlletí o circular per tal d'enviar-la als que s'atreïssin a fer-se subscriptors (cosa molt difícil aleshores, per la por que tenia tothom a ésser descobert per la família, les porteres o la policia) així com a intel·lectuals, periodistes, catedràtics, artistes i altres persones de mentalitat oberta. Com que ja havíem adoptat el nom de MELH vam donar al fanzine el nom d'AGHOIS, que ens semblava que podia recordar una paraula grega. Per tal que la policia no ho descobrís, els originals els fèiem a Rubí a la fàbrica del pare d'en Francesc, amb una màquina d'escriure vella amb un carro molt llarg, i després els passàvem per la multicopista. Un vegada acabada la feina,

anàvem a Perpinyà —amb la por al cos en passar la frontera, tement que la policia ens registrés— i a l’oficina de correus els enviàvem a París, des d’on Baudry remetia els exemplars als subscriptors. El primer número va aparèixer el gener del 1972. En van sortir 18 números. Entre altres, hi van col·laborar —sempre amb pseudònim; el meu era Roger de Gaimon i el del Francesc, Mir Bellgai— l’actor Biel Moll, el director de teatre, Josep Anton Codina, Jaume Vidal Alcover, l’escriptor i cinèfil Enric Ripoll i Freixes i altres. A més de l’editorial, AGHOIS portava notícies de tota mena i articles sobre l’homosexualitat des del punt de vista històric, mèdic, religiós, jurídic, sociològic o polític, crítiques de cinema i teatre, biografies, bibliografia, etc.

El 1973, com que la policia i la interpol n’estaven al corrent, i el ministre d’afers exteriors (López Rodó) havia presentat una queixa al govern francès, André Baudry em va dir que no podien continuar els enviaments, perquè el prefecte de París li havia comunicat que si continuava fent-ho li tancarien el local de CLESPALA. Aprofitant, però, que vam participar, a París, a un congrés organitzat per *Arcadie*, sota el títol de *L’homosexualité à visage decouvert*, Michael Holm, un editor suec es va oferir a fer ell els enviaments des d’Estocolm. Davant l’amenaça de la policia, vam suprimir els diferents grups i només vam mantenir el que confeccionava el butlletí. Per tal de fer nous subscriptors, en un viatge a Nova York, vaig connectar amb Bruce Voeller, fundador del *National Gay Task Force*, i vam acordar que *Arcadie* donaria l’adreça del NGTF per a tots els que volguessin subscriure’s a AGHOIS, i Bruce Voeller m’ho remetria a mi, però amb el nom de la meva àvia materna difunta. Tot per a més seguretat, doncs teníem molta por. El líder de la *Comunidad del Orgullo Gay* de Puerto Rico, Rafael Cruet, ens va comunicar si vòlfem participar al *First International Gay Rights Congress*, que se celebraria a Edimburg el 19 de desembre de 1974. Ho vam fer i jo vaig llegir-hi un informe del MELH sobre la situació políticolegal dels homosexuals a l’Espanya de Franco (**Armand de Fluvià**: El moviment gai a la clandestinitat del franquisme, document núm. 47), que va ésser entusiàsticament rebut per tota l’audiència aplegada a la sala magna de la universitat. Vam tenir tant d’èxit que els líders de la CHE (*Campaign for Homosexual Equality*), l’organització gai més important d’Anglaterra, ens van convidar a llegir el discurs de clausura de la seva conferència anual, que se celebraria a Sheffield el 25 d’agost de 1975. Hi vam anar i hi vaig llegir un informe sobre “L’homosexualitat des del punt de vista de la ciència mèdica espanyola” (Armand de Fluvià: El moviment gai a la clandestinitat del franquisme, document núm. 49), que igualment fou molt aplaudit. També el 1975, i amb motiu del *Gay Pride Day*, vaig participar, a Nova York, en nom del MELH, al costat dels gais de Puerto Rico.

El 20 de novembre del 1975, amb la mort de Franco, va acabar la dictadura i va començar la transició. El MELH es va considerar dissolt i el mes de desembre el va substituir el “Front d’Alliberament Gai de Catalunya” (FAGC), que

va iniciar un procés constituent i assembleari, que culminaria el 1977 amb l’Aprovació del “Manifest del FAGC”, que fou un model per a la resta de les organitzacions gais que a partir d’aquell any van anar apareixent a l’Estat espanyol. El FAGC distingia entre homosexual i gai; aquest era l’homosexual —home o dona— que es reconeixia com a tal, s’acceptava i lluitava pels seus drets. Avui dia aquesta diferència ja no existeix i el terme “gai” ha passat a ésser un sinònim d’homosexual. L’abril del 1976 alguns del FAGC vam participar al “I Congrés sobre la Marginació Social”, organitzat, a Burjassot, pel jesuïta Antoni de Móra i de Móra, que tenia un grup anomenat *Fraternidad Cristiana de la Amistad*. Allí vam parlar amb alguns nois gais que hi assistien i els vam convèncer que formessin un grup. Així ho van fer i va néixer el “Front d’Alliberament Homosexual del País Valencià” (FAHPV). Un poc més tard es va presentar públicament a una coneguda llibreria de València amb la presència del poeta i escriptor Juan Gil-Albert. El FAHPV va dissoldre’s i va ésser substituït pel “Moviment d’Alliberament Gai del País Valencià” (MAG-PV), que el 1986 fou substituït pel Col·lectiu Lambda de Lesbianes, Gais i Transsexuals, que actualment és el més important del País Valencià. El mes d’agost del 1976 també vaig anar a Mallorca i amb un grup d’amics de Palma es va constituir el “Front d’Alliberament Gai de les Illes” (FAGI). Tanmateix no va tenir massa incidència social i va dissoldre’s per a ésser substituït, el 1991, pel col·lectiu “Ben Amics de les Illes Balears”, que encara funciona. El 2003 es va fundar a Andorra el col·lectiu de gais i lesbianes “Som com Som”. El mes d’octubre del 1976, alguns del FAGC i alguns amics heterosexuals vam constituir una societat civil amb el nom d’“Institut Lambda”. Així com el FAGC era l’organització política, activista i reivindicativa, amb els seus militants i simpatitzants (la majoria comunistes, socialistes, anarquistes, independentistes i liberals d’esquerra), l’Institut Lambda, amb els seus socis, era apolítica i tenia com a finalitat la normalització social del fet homosexual, ésser un centre d’informació, amb un gabinet jurídic i un de psicològic i un espai de lleure per aquells gais i lesbianes que no estaven interessats en militar al Moviment. El maig del 1977, i per iniciativa del FAGC, es va constituir a Barcelona, on havien concorregut militants d’altres organitzacions, la *Coordinadora de Fronts d’Alliberament Homosexual de l’Estat Espanyol* (COFLEEE), que aniria tenint reunions anuals a diferents ciutats de l’Estat.

El FAGC va tenir, des del començament, una molt bona relació amb tots els partits d’esquerra o progressistes, i va assistir, amb la seva pancarta i essent sempre molt ben rebuts, a les primeres manifestacions per l’amnistia total, pel dret al divorci, per la majoria d’edat als 18 anys, per la Diada, pel Primer de maig, pel Dia de la dona i a la sindical contra l’atur, la crisi i la carestia de la vida. El dia 26 de juny de 1977, el FAGC va organitzar —sense permís del governador civil— la primera manifestació gai de l’Estat espanyol, amb participació de les feministes i de representants dels grups i partits polítics d’esquerra. Va acabar amb una forta càrrega de la policia, amb algun ferit i amb

detencions. Aquell mateix dia, amb un altre company del FAGC i amb pancarta, el vam representar, a Nova York a la gran desfilada del *Gay Pride Day*, que aquí li vam donar el nom de “Dia Internacional per a l’Alliberament Gai”. El desembre del mateix any vam organitzar una campanya contra la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social, amb una enganxada de cartells per tota Barcelona, i el dia 2 vam celebrar —amb autorització— el primer míting gai de l’Estat, al cinema Niça, amb l’assistència d’unes 2.000 persones i un intent dels ultres de torpedinar-lo. Dos dies després va tenir efecte la primera manifestació gai autoritzada, sense cap incident i amb el suport de partits, sindicats i de nombroses organitzacions i entitats ciutadanes. El març del 1978, el grup de lesbianes del FAGC se’n va anar per integrar-se als col·lectius de les feministes i també es va produir una escissió per part d’un sector radical llibertari, que van formar la “Coordinadora de Col·lectius per l’Alliberament Gai” (CCAG) i van editar la revista “La Pluma” dedicada principalment a atacar el FAGC. No van durar més d’un any i mig. El mes de juny, el Govern Civil prohibeix la manifestació del *Gay Pride* i com a protesta un grup del FAGC ens vam tancar, en vaga de fam, a la parròquia de Sant Miquel del Port, a la Barceloneta. Tanmateix la manifestació es va fer amb la tolerància de la policia. El gener del 1979 quedà modificada la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social en el sentit que els homosexuals en van ésser exclosos i el FAGC començà la seva segona campanya, ara per la legalització dels col·lectius de gais i lesbianes. Tanmateix el govern espanyol denega la legalització i el FAGC interposà un recurs contra la denegació i el PSUC va fer una interpel·lació al Congrés dels Diputats, reclamant la legalització, que no seria aconseguida fins el 1981. Entre el 1978 i el 1980, el FAGC i l’Institut Lambda participen a l’Escola Jornades Catalanes d’Educació Sexual, a les IV Jornades Mediterrànies de Sexologia, a Barcelona, a la I Conferència anual de la *International Gay Association* a Amsterdam, i a la reunió de la *International Gai Association* a Brighton. Ambdues entitats també vam organitzar la II Conferència de l’Associació Internacional de Lesbianes i Gais (ILGA) a Santa Cristina d’Aro, el 1980. El 1986 es va crear la Comissió pro Casal de Gais i de Lesbianes de Barcelona que, el 1987 unint-se a l’Institut Lambda, van formar el Casal Lambda. Des del principi, el FAGC es va organitzar en Grups d’Acció Territorial (GAT) que funcionaven per barris. N’hi va haver tretze a Barcelona i un al Vallès Oriental, un altre al Vallès Occidental i un al Maresme. Cada grup tenia un representant que assistia periòdicament a les reunions de la Comissió Coordinadora. Els militants dels GATS de cada barri es van presentar a la corresponent Associació de Veïns dient-los que així com hi havia una assemblea de joves i una de dones, volíem formar la de gais del barri i vam obtenir una molt bona acceptació. Vam arribar a actuar plegats els tres grups donant conferències i fent presentacions. El 1990 també es va constituir a Nacionalistes d’Esquerra una Assemblea de Gais, que va elaborar un programa sobre sexualitat amb la intenció de lluitar contra l’homofòbia. El Moviment Gai, doncs, vas arribar a incardinar-se en el teixit social del po-

ble català, com ho havien fet el Moviment Feminista i el dels Ecologistes. Actualment hi ha o hi ha hagut col·lectius de gais i lesbianes a Girona, Lleida, Tarragona, Reus, Vic, Sabadell, Terrassa, Manresa, Badalona, Tortosa, etc. El 1994 vaig fer un arbre genealògic del Moviment Gai, publicat al número 15 de la revista del Casal Lambda on hom pot veure el desenvolupament dels diferents col·lectius, que pagaria la pena que fos actualitzat amb els nous col·lectius que han anat apareixent, com l’Associació d’Empreses per a Gais i Lesbianes (ACEGAL), Aemics, Associació de policies gais i lesbianes (GAYLESPOL), Associació de Musulmans Homosexuals (AMHO), Espai d’Acció Gai-Lesbià de Lleida i entorn (EAGLE).

Dins de l’Institut Lambda es va crear també el Col·lectiu de Lesbianes per l’Alliberament (GLAL) i ja més tard, quan ja havia adoptat el nom de Casal Lambda, s’hi va originar el grup esportiu Panteres Grogues i el grup humorístic *The Chanclettes*. Actualment, el Casal Lambda aixopluga dins el seu local l’Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes (AMPGIL), iniciada el 1994, i l’Associació de Famílies Lesbianes i Gais (FLG). El 1986, quatre militants del FAGC en van sortir i van crear la Coordinadora d’Iniciatives Gais (CIG) que, més tard, s’ha convertit en la Coordinadora Gai-Lesbiana, que és una federació d’associacions entre les quals podem esmentar: l’Associació Cristiana de Gais i Lesbianes (ACGIL); Gais Positius; Grup d’Amics Gais, Lesbianes, Transsexuals i Bisexuals (GAG), Grup Jove de Gais i Lesbianes, Stop Sida, Associació Catalana per a la Integració d’homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants (ACATHI), Associació Grup Jove 1990, Barcelona 2000, Brot Bord 2009, Fundació Enllaç, Gais i Lesbianes de l’Hospitalet (GL’h), Grup de Lesbianes de Girona, Joves per l’Alliberament Lèsbic i Gai universitari (JALG), Grup de Lesbianes Feministes, Grup Lesbos 1994, Guerrilla Travolaka, Joves per l’alliberament Homosexual a Vilafranca del Penedès (JAHVA), Talcomsom, Associació Universitària Sinvergüenza, i *Asociación de Discapacitados Gay*. Cal també esmentar l’associació Projecte dels Noms. Del País Valencià podem esmentar el Col·lectiu de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de La Safor (CLGS), el Col·lectiu Tal Qual de Castelló de la Plana, el club esportiu Samarucs València i l’Associació Juvenil l’Armari de les Terres de l’Ebre i el Maestrat Gaiebre. A les Illes poden esmentar també el grup Arco Iris, de lesbianes de les Illes Balears. Avui dia, després de les reformes dels codis civil i penal i l’aprovació, al Parlament espanyol, del matrimoni i l’adopció, els gais i les lesbianes hem esdevingut ciutadans de primera, sense cap mena de discriminació legal, i ara la tasca dels col·lectius és la lluita contra l’homofòbia, encara arrelada en les ments de molta gent. I en aquest sentit considerem que el més important és incidir sobre els mitjans de comunicació (principalment la TV) i sobre l’ensenyament a tots nivells, des de les bressoles fins a les universitats.

(Article publicat a DIVERSIA, revista de la càtedra sobre diversitat social de la Universitat Pompeu Fabra, núm. 3, juliol 2013)

Gemma Gelabert i Stefan Chavarriaga, dos dels guanyadors al sopar de nadal.

GUANYADORS DELS PREMIS LAMBDA 2014

El propassat de desembre es va fer, en el decurs del sopar de Nadal del Casal Lambda, el lliurament dels Premis Lambda 2014 de fotografia (18a. edició), còmic (17a. edició) poesia i conte (13a. edició) El de fotografia el va guanyar l’obra titulada *Más que un cuerpo*, de Stefan Gabriel Chavarriaga Colmenares; el de poesia l’obra *Regnant a les clavegueres*, de José Francisco Fernández García i el de conte l’obra *Posseint-nos (alliberem-nos)*, de Gemma Gelabert Gonzalo. Per al premi de còmic, es va declarar desert.

NOU GRUP DE JOVES DEL CASAL

El Grup Jove del Casal Lambda és un lloc de trobada de joves LGBT, on conèixer gent i compartir experiències en un espai de normalització. En ell hi tenen cabuda totes aquelles persones que encara no han entrat en contacte amb d’altres homosexuals i busquen algú amb qui parlar i compartir sentiments. També s’hi troben aquelles persones que ja han sortit de l’armari però encara no han trobat el seu lloc en l’ambient, o les persones que es senten còmodes dins d’aquest i consideren el Grup Jove una activitat més.

Tot jove homosexual té dues lluites: una, la d’assumir-se com a tal i aconseguir viure amb normalitat en un nucli d’amistats que puguin compartir allò que sent. L’altre és una lluita externa en reivindicació dels nostres drets. El Grup Jove intenta ajudar a guanyar la primera lluita, sense oblidar-nos de l’existència d’una segona.

Per complir aquests objectius cada dissabte a la tarda es trobem per realitzar una activitat. Les activitats que portem a terme són diverses, des de concursos de relats, simulacions de programes de la televisió, a xerrades més serioses sobre temes que ens afecten a nosaltres com a joves homosexuals.

EL CASAL A LA NOVA PLATAFORMA LGTBI.CAT

El Casal Lambda és una de les entitats fundadores de la nova Plataforma LGTBI-Cat que recentment s’ha constituït legalment. Hi formen part a més a més El FAGC, Gais Positius i FLG.

El novembre de 2012 aquests entitats LGTBI de Catalunya es van reunir a la llum de la necessitat de unir les nostres forces per aconseguir objectius comuns a totes les entitats. Varen començar per donar nom oficial a la Glorieta de la Transsexual Sonia, en honor a Sonia Rescalvo assassinada brutalment al parc de la Ciutadella, en la memòria seva i de totes les persones trans que han patit l’agressió de l’homofòbia. Després van unir esforços per treballar per l’aprovació d’una llei que ens ajudes a eradicar la LGTBIfòbia de la societat catalana. El treball i l’esforç conjunt van aconseguir que s’aprovés a l’octubre del 2014 la llei que garanteix els nostres drets com a ciutadans i ciutadanes.

En la ferma voluntat de treball en el camí per a una societat més justa i lliure, el teixit associatiu LGTBI considera que els esforços conjunts seran més eficaços i eficients a través d’una unió estratègica de recursos i persones.

EL CASAL TORNA A LES RAMBLES PER SANT JORDI

A través del Centre de Documentació Armand de Fluvià del Casal, el Casal Lambda ha tornar per Sant Jordi a les Rambles de Barcelona. Al llarg de tota la jornada, un bon grapat de voluntaris ho han fet possible. Tots els beneficis obtinguts es destinen al manteniment i adquisició de nova bibliografia per el Centre de documentació.

EL FESTIGAILESBIÀ ES CELEBRARÀ EL 8 DE NOVEMBRE A GRÀCIA

El Festigailesbià 2015 ja té data. Serà el 8 de novembre. La 24a edició canvia d’ubicació i tindrà lloc al Teatre del Cercle de Gràcia, al número 12 del carrer de Santa Magdalena.

L’AJUNTAMENT DE BARCELONA ATORGA A ARMAND DE FLUVIÀ LA MEDALLA D’OR AL MÈRIT CULTURAL

El passat 20 de gener, l’alcalde de Barcelona, Xavier Trias, va lliurar la Medalla d’Or al Mèrit Cultural al fundador i president d’honor del Casal Lambda Armand de Fluvià i Escorsa per la seva tasca com a genealogista i heraldista. El seu treball ha estat clau per recuperar i promoure l’heràldica i la genealogia al nostre país. Gràcies a la seva feina, ha estat possible recuperar molts símbols que marquen la tradició històrica de Catalunya i el seu arrelament en la tradició heràldica europea. Per exemple, el seu coneixement va ser fonamental en el debat per la recuperació de l’escut de la ciutat de Barcelona i també per rehabilitar els escuts de moltes poblacions de Catalunya. A més, en el seu compromís polític i social, Armand de Fluvià ha estat pioner del moviment d’emancipació homosexual des del final de la dictadura franquista.

Encara en la clandestinitat, va fundar el Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH). Va ser el fundador i el primer secretari general del Front d’Alliberament Gai de Catalunya. L’alcalde de Barcelona ha destacat que Armand de Fluvià “és un dels heraldistes i genealogistes més importants del nostre país, ja que ha contribuït decisivament a preservar i difondre el ric patrimoni heràldic i nobiliari català”, motiu pel qual el Plenari de l’Ajuntament va decidir el 27 de juliol del 2014 atorgar-li la medalla. L’Ajuntament ja va reconèixer la seva tasca atorgant-li la Medalla d’Honor l’any 2008. En l’acte de lliurament de la medalla, que s’ha celebrat al Saló de Cent, hi ha actuat també Jordi Camell, pianista, professor i cap del Departament de Música Clàssica i Contemporània de l’ESMUC, que ha interpretat valsos d’Enric Granados.

PROPERES SORTIDES DEL GRUP DE MUNTANYA DEL CASAL

- 28 de juny DE SANTA FE A GUALBA
- 25 de juliol VILANOVA (SORTIDA NOCTURNA)
- 3-9 d’agost CARROS DE FOC (TRAVESSA D’ESTIU)
- 26 de setembre VOLCANS DE LA GARROTXA
- 10-12 d’octubre MONTCAYO (PONT DEL PILAR)
- 25 d’octubre MONTNEGRE

ZANELE MUHOLI

“Sóc negra i lesbiana i per això m’és més fàcil retratar homosexuals negres perquè jo vinc d’aquí i sé de què parlo i pel que passen”

Zanele Muholi és una reconeguda fotògrafa i activista visual sud-africana que va néixer el 1972 a Durban, tot i que el seu lloc de residència actual és Johannesburg. És negra i lesbiana, credencials d’una dona que ha fet de la seva identitat el seu treball, un treball reconegut amb nombrosos premis internacionals de fotografia.

Zanele Muholi, que durant molt temps va treballar com a perruquera, va sortir de l’armari al fer-se activista pels drets humans dins de la comunitat LGTB. Ella va començar a fer campanya per divulgar els problemes que tenien les lesbianes negres a la societat de Sud-àfrica. D’aquesta manera, Muholi es va convertir el 2002 en la cofundadora del FEW (Forum for the Empowerment of Women), una organització de dones negres lesbianes que dona suport a dones desocupades i d’àrees rurals.

A mida que creixia com a una activista reconeguda, Zanele va decidir estudiar un curs avançat de fotografia al *Market Photo Workshop* de Johannesburg, on va poder desenvolupar el seu talent dins del camp de la fotografia, fet que la va portar a treballar per a la revista digital africana *Behind the Mask* com a fotògrafa i reportera. Així, Muholi va encaminar el seu talent al servei dels gais, lesbianes i transsexuals que patien a l’Àfrica: *“Sóc, sobretot i primer de tot, una activista amb una càmera que vol fer més visible la discriminació”*.

Després de més de 10 anys d’activisme, Zanele Muholi va conèixer de primera mà una època dolorosa per al col·lectiu LGTB a l’Àfrica, un col·lectiu castigat judicialment en la majoria de països del continent i perseguit per la intransigència de la societat i els governants. Cal dir que Sud-àfrica, el seu país natal, és potser un oasi per als homosexuals, perquè després de la segregació racial de l’apartheid, una nova constitució democràtica va fugir de les discriminacions i l’any 2006 es va convertir en el primer país africà

que va autoritzar el matrimoni gai. Un èxit que no va arrelar a les classes pobres negres, que continuen sent avui dia obertament homòfobes.

Zanele Muholi s’ha convertit en una artista profunda i provocadora, que genera una producció fotogràfica amb un objectiu clar: la visibilització de l’activisme lèsbic a Sud-àfrica. I de mica en mica, la seva obra va sent considerada excepcional, ja que és l’única que ha fet pública que les pràctiques sexuals lèsbiques no són tan alienes a la cultura africana com es creu, mostrant l’equivoc dels estereotips prevalents sobre la sexualitat de les dones negres i enderrocant els tabús sobre les pràctiques homosexuals.

L’obra gràfica de Zanele Muholi planteja què significa ser dona a l’Àfrica i escollir estimar una altra dona, i ho plasma en un conjunt de fotografies i vídeos que serveixen de guia i hemeroteca per conèixer la vida quotidiana de lesbianes i homosexuals negres sud-africans amb els seus sofriments i les seves alegries. L’any 1998 havien estat assassinades 31 lesbianes, en algunes ocasions a mans de la mateixa policia. Amb les seves fotografies, Zanele pretén que aquests assassinats, violacions i atacs no passin desapercebuts.

Zanele Muholi s’ha convertit en una referència pel col·lectiu homosexual a l’Àfrica, però reconeix que no és l’única i explica que hi ha activistes valents que estan treballant per a donar visibilitat a aquestes agressions, tot i que no troben sales d’exposicions o museus que vulguin exhibir les fotos. Ella és ara una artista referent del moviment LGTB, fins al punt que fa uns anys van robar del seu domicili el material fotogràfic que tenia en el seu portàtil. Tot i així, ella segueix treballant pels seus ideals, recorrent Europa i els Estats Units per exhibir la seva obra, sense tenir objeccions a mostrar la intimitat amb la seva xicota, en fotos artístiques que serveixen de contrapunt al seu treball sobre les pèrdues de les lesbianes a l’Àfrica.

NO ESPERIS A TENIR SÍMPTOMES PER FER-TE LA PROVA. EL DIAGNÒSTIC PRECOÇ DEL VIH ÉS MOLT IMPORTANT, TANT PER GARANTIR LA TEVA SALUT COM PER FRENAR L’EXPANSIÓ DEL VIRUS. FES-TE LA PROVA AMB REGULARITAT.

DEMANA CITA AL:

933 182 056

BCN CHECKPOINT: COMTE BORRELL 166-168, 08015 BARCELONA

• SERVEI ANÒNIM, GRATUÏT I CONFIDENCIAL

• PROVES RÀPIDES

• HORARI ININTERROMPUT (DE DILLUNS A DIVENDRES D’11 A 20H)

bcn checkpoint
VIH·SIDA · ITS · SEXUALITAT · HOMES · SALUT
bcncheckpoint.com

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com